

Pamantul gol

Ideea conform careia Pamantul este gol nu este una noua, ci este cunoscuta din vechime. Dupa cum veti vedea, citind acest articol, anticii cunosteau acest lucru, avand diverse profetii cu privire la civilizatia urmasilor atlanti din interior, care la un moment dat vor reveni la suprafata.

De asemenea, veti observa cum nazistii, au aflat ca, Pamantul este gol, in urma celebrelor expeditii din Tibet, organizate de catre organizatia Ahnenerbe, creata special pentru studierea si cercetarea fenomenelor din domeniul paranormalului, dar si a istoriei rasei ariene, si nu numai. Pentru ca cititorul sa aiba parte de o justa intelegere a lucrurilor, vor fi prezentate, treptat, niste aspecte istorice pentru a demonstra veridicitatea informatiilor

**Operatiunea Shambala: nazistii cautau o metoda de a ajunge la uriasii din Centrul Pamantului !
Intr-un final au reusit !**

Lhasa, Expedition beim Empfang tibetischer Würdenträger

În primăvara anului 1938, cinci savanți germani membrii ai SS au participat la o expediție de cercetare în Tibet. Aproape uitat astăzi, acest eveniment a fost extrem de controversat în epocă și a continuat să îi fascineze decenii la rând pe amatorii de conspirații. Cele mai multe controverse și discuții nu au fost

generate de rezultatele științifice, ci de contextul expediției – ajunul celui de-Al Doilea Război Mondial – și de scopul acesteia, la întrebarea „ce au căutat naziștii în Tibet?”

De pe publicatia *Historia* aflam mai multe:

„Expediția a fost condusă de un personaj cu adevărat excepțional: Ernst Schäfer. Aventurier, vânător, cercetător, scriitor și membru SS, el a fost un fel de „Indiana Jones” nazist în carne și oase. Născut în orașul Köln, Schäfer a fost pasionat de mic de faună, crescând pasări, insecte, șerpi, pești, veverițe și multe altele animale mici. Camera lui arăta ca o mică menajerie, plină cu colivii, acvarii, terarii, folosite pentru a observa comportamentul animalelor. După ce a obținut diploma de liceu, în 1929, s-a înscris la Universitatea din Göttingen, unde a studiat zoologia, botanica și geografia, visând să calce pe urmele eroului său, geograful și exploratorul suedez Sven Hedin.

Ernst Schäfer a ajuns pentru prima dată în Tibet în 1931, după ce s-a alăturat unei expediții organizate de americanul Brooke Dolan. Născut într-o familie bogată din Philadelphia, Dolan era deja celebru în presa americană la numai 21 de ani, datorită expedițiilor sale de vânătoare în Asia. În expediția din 1931, Dolan și Schäfer au urcat pe fluviul Yangtze, în căutarea unui trofeu de vânătoare extrem de rar: ursul panda.

În 1935 a participat la o a doua expediție în Tibet, condusă tot de Brooke Dolan. De data aceasta, ei au pătruns mai adânc în interiorul țării, însă amenințarea permanentă din partea nomazilor Ngolok, care controlau zona, a condus la destrămarea expediției. Dolan a părăsit grupul și a mers mai departe singur, deghizat în negustor tibetan, iar Schäfer s-a întors în China, plutind în aval pe Yangtze, până la Shanghai.

Întors în Germania, Ernst Schäfer a publicat o carte, denumită *Tibetul necunoscut*, în care pleda pentru organizarea unei expediții științifice în tărâmul îndepărtat. Numeroasele articole de presă l-au transformat pe tânăr într-o celebritate și l-au adus în atenția lui Heinrich Himmler. În vara anului 1936, în timp ce Germania se pregătea pentru organizarea Jocurilor Olimpice de vară, Schäfer s-a întâlnit cu Himmler la Berlin și a obținut permisiunea de a organiza o expediție oficială în Tibet, sponsorizată de „Ahnenerbe” și compusă din savanți SS.

Ce au căutat naziștii în Tibet?

Discuția dintre cei doi nu a fost consemnată. Toate informațiile despre această întâlnire provin de la Ernst Schäfer, care le-a povestit anchetatorilor americani, după ce a fost capturat în 1945. Potrivit lui Schäfer, Himmler i-a mărturisit atunci câteva dintre convingerile sale originale: că Universul a fost format în urma unei bătălii cosmice între foc și gheață, că Pământul a fost populat odinioară de specii de uriași și că iar rasa ariană a coborât direct din cer³. Schäfer le-a spus anchetatorilor săi că el nu împărtășea aceste idei, pe care le considera rizibile, deși putem să fim convinși că nu a râs în fața lui Himmler.

Misterioasa călătorie în Tibet a cinci oameni de știință germani, membrii ai SS-ului, în ajunul celui de-Al Doilea Război Mondial i-a fascinat pe contemporani. De-a lungul timpului au fost avansate numeroase explicații pentru această expediție, care de care mai fanteziste: s-a spus că ea ar fi avut ca scop descoperirea unei legături între Atlantida și prima civilizație a Asiei Centrale; că Schäfer ar fi crezut că Tibetul era leagănul omenirii, unde o castă de preoți crease un imperiu de cunoaștere mistică, numit Shambhala, al cărui simbol era svastica, roata budistă a vieții; sau că naziștii ar fi căutat o substanță secretă, care prelungea viața și putea fi folosită pentru atingerea unei stări superioare de conștiință⁴.

Din păcate pentru amatorii de conspirații, aceste ipoteze sunt false. Himmler, care se considera un mecena al științei germane, a înființat societatea „Ahnenerbe” pentru a studia originea rasei ariene, din care se trăgeau germanii puri. Arheologii germani au primit misiunea de a dezgropa preistoria ariană, fiind organizate numeroase expediții în acest scop, iar cea din Tibet a fost cea mai ambițioasă dintre acestea. Himmler a încercat în mod constant să influențeze activitatea oamenilor de știință, astfel încât aceștia să-și îndrepte atenția asupra subiectelor pseudo-științifice care îl interesau pe el. Cu toate acestea, se pare că Schäfer nu a fost interesat de această pseudo-știință, refuzând ferm să îi permită lui Edmund Kiss (un discipol al teoriei „Welteislehre”, enunțată de Hans Hörbiger) să se alăture expediției. Hörbiger susținea că Atlantida a fost distrusă de un mare potop cauzat de impactul dintre un corp ceresc de gheață și Pământ. Himmler a adoptat această teorie și credea că aceia care au scăpat din Atlantida au emigrat în Asia Centrală, unde au înființat o mare civilizație.

O expediție care s-a născut greu

În decembrie 1937, Schäfer a realizat planul final al expediției, care avea ca destinație Tibetul de Est, cu acces din China. Schäfer a fost nevoit să facă însă anumite compromisuri în privința membrilor expediției și să accepte prezența antropologului Bruno Beger, adept al teoriei conform căreia indo-europenii și-ar avea originea în Asia Centrală, o idee care a fost îndelung dezbătută în cercurile academice. Cu toate acestea, divergențele dintre Schäfer și Himmler s-au adâncit și, în final, conducătorul SS-ului a cerut ca societatea „Ahnenerbe” să își retragă sprijinul și finanțarea pentru expediție.

Schäfer a reușit să strângă singur banii necesari, însă avea nevoie în continuare de sprijinul politic al lui Himmler. Acesta și-a dat acordul pentru expediție, cu condiția ca toți membrii să facă parte din SS. În afară de Schäfer și Beger, la expediție au mai luat parte Ernst Krause, entomolog, fotograf și operator video, Karl Wienert, geofizician, și Edmund Geer, expert în logistică, responsabil de transport și aprovizionare.

Situația politică din Asia de Est l-a obligat pe Schäfer să-și schimbe planurile inițiale. După ce a aflat că nu exista nicio posibilitate de a ajunge în Tibet prin China, el nu a avut de ales, fiind nevoit să traverseze India, unde trebuia să negocieze cu autoritățile britanice. Prin urmare, Schäfer a plecat la Londra, în martie 1938, unde a obținut o importantă scrisoare de recomandare adresată lui Sir Aubrey Metcalfe, ministrul de externe britanic din India.

Tibetanii, fascinați de gadget-urile epocii

Cei cinci exploratori germani au plecat spre Calcutta în aprilie 1938 și au reușit să pătrundă în Tibet abia în luna decembrie, după ce permisiunea de intrare le fusese refuzată inițial, de două ori, fiind nevoiți să petreacă șase luni în micul regat Sikkim, din nordul Indiei. Spre uimirea tuturor, la granița tibetană n-au găsit nici bariere, nici paznici sau soldați. Doar un morman de pietre marca granița dintre cele două țări.

Ajuns în Lhasa, Schäfer a reușit să extindă permisul de ședere de mai multe ori, astfel că au putut să rămână în capitala tibetană timp de două luni. La scurt timp după sosirea lor au început vizitele oficiale, membrii expediției reușind să dezvolte în unele cazuri chiar relații de prietenie cu liderii locali, printre care și primul ministru Yapzhi Langdün, nepotul celui de-al 13-lea Dalai Lama. Antropologul Bruno Beger a avut o influență extrem de pozitivă asupra relațiilor membrilor expediției cu tibetanii. Având o oarecare pregătire medială, el a reușit să trateze cu succes bolile unor membrii ai aristocrației

Un mare avantaj pentru expediție a fost reprezentat de faptul că fotografia nu era o noutate pentru

tibetani. Dimpotrivă, se pare că fotografia a fost introdusă în Tibet încă de la sfârșitul secolului al XIX-lea, iar la momentul vizitei exploratorilor germani în Lhasa existau deja destul de mulți fotografi amatori entuziaști și chiar unii profesioniști. În afara unui singur incident, când un localnic a aruncat o piatră spre aparatul de fotografiat, Beger a raportat că nu au întâmpinat dificultăți în timp ce făceau fotografii.

Darurile oferite localnicilor de germani indică un mare interes în rândul tibetanilor pentru realizările tehnice ale Occidentului. Deoarece nu aveau suficiente articole tehnice pentru le oferi sub formă de cadouri, Schäfer a fost nevoit să dăruiască o parte din echipamentul expediției. Binocurile Zeiss par să fi fost deosebit de populare printre miniștrii tibetani. De asemenea, Schäfer a oferit un radio Phillips, o cameră foto, un fonograf, un gramofon și a mai comandat alte cadouri din Calcutta și chiar din Germania.

Cel mai important eveniment din Lhasa și motivul principal pentru cererile repetate ale lui Schäfer de prelungire a permisiunii lor de ședere era „Monlam” (Festivalul de Anul Nou), care dura mai mult de trei săptămâni. Exploratorii au reușit să asiste la sărbătoare, iar Schäfer a oferit o descriere vie și extinsă a festivităților, în jurnalele sale, dar și în cartea sa, *Das Fest der weissen Schleier*, dedicată acestui subiect. Mai mult, exploratorii au fost invitați să participe la „Gyalpo Losar”, a doua zi a Anului Nou tibetan, care este considerată o zi mai importantă decât ziua de Anul Nou în sine.

Pentru a obține, din partea guvernului tibetan, permisiunea de a vizita valea Yarlung, considerată „leagănul civilizației tibetane”, unde să găsească numeroase mănăstiri și temple, Schäfer a mințit în legătură cu simbolul svasticii, susținând că acesta ar fi fost adus în Germania din vale, în urmă cu 5.000 de ani.

La un pas de moarte, în drum spre casă

Expediția s-a încheiat mai repede decât și-ar fi dorit exploratorii, după ce Schäfer a primit o scrisoare de la tatăl său, care îl anunța că războiul este iminent. Germanii au părăsit precipitat Tibetul și s-au îndreptat spre Calcutta, unde Schäfer a fost primit într-o audiență privată de lordul Linlithgow, viceregele Indiei, căruia i-a prezentat un raport detaliat despre expediția sa.

De la Calcutta, exploratorii s-au imbarcat într-un avion British Airways, cu destinația Bagdad, însă au fost nevoiți să aterizeze de urgență la Karachi, din cauza unor probleme tehnice. La Bagdad au avut norocul să schimbe avionul și să zboare spre Atena cu o aeronavă Lufthansa. După aterizare au aflat că avionul British Airways, care a avut probleme tehnice la Karachi, s-a prăbușit în mare la Alexandria. O surpriză îi aștepta în Atena, un avion nou special, pus la dispoziție de guvernul german, pentru întoarcerea lor acasă în siguranță.

Indiferent de controversele stârnite și de problemele înfruntate, expediția condusă de Ernst Schäfer a fost un succes în ceea ce privește materialele științifice colectate. În urma expediției au fost strânse zeci de mii de fotografii și de pagini cu însemnări atente despre oamenii din Tibet, dar și despre floră și faună. Arhivele federale germane din Koblenz adăpostesc o colecție impresionantă de 17.000 de negative, din cele peste 20.000 realizate de membrii expediției⁵. Aceste imagini, care arată portretul Tibetului în perioada interbelică, sunt unice, având în vedere că membrii acestei expediții s-au interesat în mod amănunțit de fiecare aspect al vieții în Tibet, mergând de la guvernare și religie, până la cele mai intime aspecte ale vieții cotidiene

Arestat după înfrângerea Germaniei, Schäfer a fost judecat la Nuremberg, însă a fost achitat, tribunalul considerând că nu a fost vinovat de crime de război. În decembrie 1949 el s-a mutat în

Venezuela, împreună cu soția și cu fiicele sale, unde i s-a oferit un post de cercetător. Schäfer s-a întors în Europa în 1954. El a acceptat invitația regelui belgian Leopold al III-lea de a realiza un documentar despre Congo, proiect la care a lucrat câțiva ani. Împreună cu familia sa, Schäfer s-a întors în Germania, unde a obținut un post de curator la „Niedersächsisches Landesmuseum” din Hanovra. Exploratorul a murit în iulie 1992.”[1]

Profetia tibetana cu privire la Germania !

Nationalistul german, Jan Van Helsing (alias Jan Udo Holey), descrie în celebra sa carte „Cine conduce Planeta vol. 2”, aspectele secrete ale puterii secrete din interiorul celui de-al Treilea Reich împotriva Iluminatilor.

Profetia veche de mii de ani a “dGe-lugs-pa” (Bonetele Galbene), cea mai înaltă lojă tibetana – ne spune că “Acoperisul lumii” (Tibet) va fi stramutat în “Tara muntelui de miazanoapte” – anume Germania. De aceea tibetanii l-au și primit pe Karl Haushofer (ca fondator al Societății Thule din timpul celui de-al Treilea Reich) în loja lor. Tibetul a promis sprijin spiritual și practic la edificarea “Noului Imperiu al Luminii” de pe pământ, iar în Germania s-au înființat în schimb primele colonii tibetane.

Calugarii tibetani ajutau din culise, alături de cavalerii templieri (ordinul marcionitilor și domniile de piatră neagră) la edificarea celui de-al Treilea Reich și la înființarea “Societății Thule” și a “Soarelui Negru” (cea mai înaltă lojă de atunci). Scopul urmărit de aceste loji era obținerea autarhiei Germaniei față de Iluminati. Aici intrau independența față de capitalul străin, precum și față de titeiul din afară, interzicerea practicării dobânzilor în activitatea bancară, iar ca măsură de securitate – forța germană de muncă, în loc de aur.

Tot calugarii tibetani au fost aceia care i-au sfătuit la Wewelsburg, lângă Detmold, pe copiii “Soarelui Negru”, despre care se spune că ar fi fost înapoiați în Tibet de către Rudolf Steiner. Așa cum aflăm din documentele Societății Vril, tot prin intermediul calugarilor s-a stabilit contactul cu arianii și aldebaranii. Dacă ar fi să dam crezare documentelor respective, aldebaranii sunt o rasă extraterestră din constelația Taurului, aflată la o distanță de 68 ani lumină, care susțin că ar fi colonizat planeta noastră cu rasa ariană.

Parte din rasa aceasta ar trăi însă în centrul pământului, unde s-ar fi retras în timpul uneia din erele glaciare – imperiul subpamântean este în general cunoscut sub numele de Agartha (la germanici “Asgard”), iar locuitorii săi sunt arianii. Dat fiind că oamenii cu un oarecare grad de inițiere înțelegeau clar după tratatele de la Versailles, că Aliații planuiau un nou război împotriva Germaniei, prin care potrivit planului Morgenthau, poporul german urma să fie stărpit în întregime, Adolf Hitler, așa cum precizează în repetate rânduri și în “Mein Kampf”, alcatuise un “Ultim Batalion”, pentru cazul în care Germania ar fi pierdut războiul. Acest “Ultim Batalion”, a fost repartizat în diferite regiuni ale lumii sub forma de mici colonii.

Cele mai importante dintre acestea erau Neuschwabenland (Antarctica), Tibetul, Anzii, Groenlanda, insulele Canare, lantul muntos african, Irakul, Japonia și centrul subteran al pământului. Iată ce spunea Führer-ul în cuvântarea sa din 24.02.1945: “prevestesc astăzi, pătruns că întotdeauna de credința în poporul nostru victoria finală a Reich-ului german.” (Völkischer Beobachter, Berlin 27.02.1945, pag. 2). Sau: “în războiul acesta nu vor exista nici învingători și nici învinși, ci numai morți și supraviețuitori, Ultimul Batalion va fi însă unul german”

Societatea secretă Thule !

„Ultima Thule” a fost capitala primului continent colonizat de arieni. Acesta se numea „Hyperboreea” și era mai veche decât Lemuria și Atlantida (continente înghițite de apele oceanului, unde au existat cândva

mari civilizatii). În Scandinavia se gaseste o legenda referitoare la „Ultima Thule”, aceasta tara minunata din Marele Nord unde soarele nu apune niciodata si unde traiau stramosii rasei ariene.

Continental „Hyperboreea” era situat in marea Nordului si a fost inghitit in timpul unei epoci glaciare. Se presupune ca locuitorii sai au venit din sistemul solar numit Aldebaran care este astrul principal din constelatia Taurului: ei masurau aproximativ patru metri, aveau pielea alba si erau blonzi cu ochi albastri. Nu cunosteau razboaiele si erau vegetarieni (Hitler de asemenea). Dupa pretinsele texte din Thule, hyperboreenii erau foarte avansati in tehnologia lor si s-ar fi servit de „Vril-ya”, masini zburatoare carora le zicem astazi OZN-uri. Gratie existentei a doua campuri magnetice rotite invers, aceste discuri zburatoare erau capabile de levitatie, ar fi atins viteze enorme si faceau manevre surprinzatoare in timpul zborului, performante pe care le observam astazi la OZN-uri.

Ei au utilizat forta Vril ca potential energetic, adica drept carburant (Vril=eter, sau prana, chi, forta cosmica, orgon... Dar acest cuvânt deriva de asemenea din „vri-IL” akkadian ceea ce inseamna „asemanator cu cea mai mare divinitate” sau „egal cu Dumnezeu”). Ei sustrageau deci energia (care nu costa nimic) din campul magnetic terestru, cum o fac convertizoarele cu tachioni ale comandantului Hans Coler sau otorul din „spatiu quantic” dezvoltat de Oliver Crane.

Atunci cand continentul Hyperboreea a inceput sa se scufunde, locuitorii sai au sapat tunele gigantice in scoarta terestra cu masini mari si s-au stabilit sub regiunea Himalaya. Acest regat subteran se numeste „Agartha” sau „Agarthi”, si capitala sa se numeste „Shamballah”. Persii numeau acest regat subteran „Ariana” sau „Arianne”, tara de origine a arienilor.

Suveranul acestui regat era „Rigden Iyapo”, regele lumii, iar reprezentantul sau pe Terra ar fi dalai-lama. Haushofer era nelinistit ca acest regat subteran de sub Himalaya era locul de origine al rasei ariene. El sustinea ca avea proba obtinuta in timpul numeroaselor sale calatorii in Tibet si in India.

Semnul distinctiv al lui Thule era zvastika cu bratele indreptate spre stanga.

Conform spuselor lama tibetanilor si lui Dalai-Lama in persoana, oamenii numiti agarthieni exista si astazi. Regatul subteran, care este pomenit in toate scrierile orientale, s-ar fi raspandit de-a lungul mileniilor sub toata suprafata Terrei cu centre imense sub Sahara, sub muntii Matto Grosso si sub muntele Santa Catarina in Brazilia, sub Yucatan in Mexic, sub muntele Shasta in California, in Anglia, in Egipt si in Cehia si Slovacia.

Hitler spera sa gaseasca intrarile regatului subteran al Agarthiei si de a intra in contact cu urmasii „oamenilor-zei” arieni din Aldebaran-Hyperboreea. În legendele si traditiile acestui regat subteran, se spune, intre altele, ca va fi pe planeta noastra un razboi mondial devastator (al treilea) care se va sfarsi datorita cutremurelor de pamant si altor catastrofe naturale inclusiv inversarea polilor care vor antena moartea a 2/3 din omenire. Dupa acest „ultim” razboi, diferitele rase din interiorul Terrei se vor reuni din nou cu supravietuitorii de pe suprafata planetei si vor introduce „Varsta de Aur” milenara (era Varsatorului).

Hitler dorea sa creeze o „Agarhta” sau „Ariana” pe suprafata Terrei cu rasa stapanilor arieni si acest loc trebuia sa fie Germania. În timpul celui de-al treilea Reich, au avut loc doua mari expeditii SS in Himalaya pentru a gasi intrarile in regatul subteran. Alte expeditii au avut loc in Anzi, in muntii Matto Grosso si Santa Catarina in Brazilia, in Cehoslovacia si in Anglia. Unii au afirmat ca oamenii din Thule credeau ca independent de sistemul tunelelor si oraselor subterane, Terra era gaunoasa, cu intrari mari, una la polul Nord si alta la polul Sud. Se refereau la legile naturii: microcosmosul si macrocosmosul. Fie ca era vorba de o celula de sange, de o celula a corpului sau de un miez si o cavitatie inconjurata de un

invelis, „corona radiata”, viata se petrece deci in interior. Oamenii din Thule au concluzionat ca Terra trebuia sa fie constituita deci dupa acelasi principiu. Chiar druzele confirma asta, caci sunt cavitati stancoase care au o viata proprie, adica mineralele si cristalele, se gasesc in interior.

În consecinta, Terra ar putea fi gaunoasa si ea, ceea ce ar corespunde, de altfel, spuselor lama tibetani si lui dalai-lama si ea ar trebui sa aiba un miez, un soare central care confera interiorului sau un climat regulat si o lumina solara permanenta.

Societatea secreta Vril !

„În 1871 Edward Bulwer Lytton a creat noțiunea de Vril în romanul „S.F.” (n.r. S.F. = adevar socant pentru oameni) – Rasa care va veni (în original – The coming Race). Vril este un cuvânt tibetan ce poate fi tradus ca forță vitală, forța vieții sau energia vitală însă și că vibrație. Elena Blavatschi a preluat acest concept și l-a folosit în teoriile ei ocultiste și teozofice. Vechile civilizații considerau Vril drept cea mai înaltă formă de energie din Univers, toate celelalte tipuri de energie fiind doar manifestări secundare ale acestei forțe supreme. Energia Vril are în anumite locuri de pe planetă o concentrație mai puternică, numită „vortex de energie”.

La nord de ecuator, direcția de rotație a vortexului se realizează în sensul opus acelor de ceasornic, iar la sud de ecuator, în sensul acelor de ceasornic. În anul 1919, membrii unei grupări continuatoare a Ordinului Templierilor au înfiintat organizația Vril (germană: Vril Gesellschaft) cu sediul în localitatea Ramsau din Germania (lângă granița cu Austria). Membrii societății Vril aveau să intre în contact cu cei din Societatea Thule (Thule Gesellschaft) care a fost punctul de origine al partidului nazist. Unii membri ai organizației Thule devenind mai apoi importante personaje în partidul nazist.

Aproape toate relatările referitoare la Thule Gesellschaft, după cum este numită societatea în limba germană, îl consideră pe baronul Rudolf von Sebottendorff drept fondatorul ei. Nu există nici o îndoială că von Sebottendorff a fost implicat în crearea acestei societăți secrete. Mai mulți membri susțin că cel de-al doilea co-fondator al societății a fost Karl Haushofer și că, în realitate, acesta a fost fondatorul principal, deși a preferat să păstreze o anumită discreție asupra acestui lucru.

Întreaga poveste are în centru acest personaj foarte puțin cunoscut: Karl Haushofer. La începutul secolului, Haushofer a fost atașat militar la Tokyo, iar abilitățile sale lingvistice l-au ajutat să puna bazele viitoare Axe. În plus, a petrecut o lungă perioadă în Tibet, unde a devenit membru al preoțimii Bon. Cunoscuți și sub numele de Mantalele Galbene din Tibet, comunitatea Bon reprezenta o religie șamanistă ce a precedat apariția budismului tibetan, fiind considerată a fi sursa tuturor religiilor tibetane.

Haushofer a avut și o carieră militară deosebită. Capacitatea sa profetică în funcția de general a ramas legendara în timpul Primului Razboi Mondial, ajutându-l sa câștige în luptă. În timp ce își comanda trupele pe front nu a fost rănit niciodată și a reușit sa își desfășoare soldații cu o precizie remarcabilă în mijlocul celor mai haotice situații. A fost un militar extrem de decorat și foarte admirat. Rudolph Hess, cel care avea să devina fuhrer adjunct al partidului nazist, a servit sub generalul Haushofer și a fost foarte impresionat de geniul acestuia.

După Primul Război Mondial, Haushofer a început să pună în practica directivele primite în Tibet (pe cale spirituală sau naturală). După ce și-a luat doctoratul, chiar înainte de declanșarea Primului Război Mondial, dr. Haushofer a inaugurat o nouă materie, intitulată Geopolitica.

Rudolph Hess, și-a căutat fostul general pe care l-a admirat atât de mult pe timpuri și a devenit un student pasionat al noii materii. Se spune despre Hess că ar fi fost complet vrajit de capacitatea intelectuală și

ocultă a profesorului său. În octombrie 1918, un anume Adolf Schicklgruber (Hitler era numele de fată al mamei lui), se face remarcat prin talentul lui oratoric. Rudolph Hess l-a auzit vorbind și a rămas foarte impresionat. Era convins că are de-a face fie cu un mesia, fie cu un nebun, dar nu era încă sigur în ce categorie trebuie să -l încadreze.

Hess a recunoscut marile calități de lider ale lui Hitler și i l-a prezentat lui Haushofer. Astfel, cei trei au devenit prieteni. Haushofer a fost atât de impresionat de acesta încât s-a decis să facă din el un mesia german. Hitler a fost condamnat la nouă luni de închisoare, după episodul din 1923 iar Hess și-a afirmat loialitatea întorcându-se în Germania și acceptând să împartă aceeași celulă cu el. Haushofer i-a vizitat în timpul acestei perioade și a contribuit probabil cu cel puțin un capitol la lucrarea de căpătâi a lui Hitler, Mein Kampf. Când Hitler a ieșit din închisoare, Haushofer l-a învățat cum să se îmbrace, cum să se poarte, pavându-i practic drumul către succes.

Între timp societatea Vril a căpătat amploare și a fost rebotezată Vril-Gesellschaft, integrând alte trei societăți importante din Germania: – Lorzii Pietrei Negre, o emanație a Ordinului Teuton creată în anul 1917, – Cavalerii Negri, o filială a Societății Thule, și – Soarele Negru, identificată mai tarziu cu elita SS-ului lui Heinrich Himmler.

Ordinul Soarelui Negru: loja elitei celui de-al Treilea Reich !

„Soarele Negru (societate care inițial a purtat numele DHvSS – Die Herren Vom Schwarten Stein) era o organizație secretă în interiorul Societății Thule, deținând supremația asupra celorlalte. SS-ul a fost creat inițial ca unitate de protecție a lui Hitler cu mult înainte de a deveni o unitate militară. Eu cred că absolut toți ofiterii SS de grad înalt pot fi incluși pe lista membrilor „Soarelui Negru”, SS-ul fiind mai mult decât o organizație militară de elită, un veritabil cult. Cine studiaza istoria nazistă își dă rapid seama că cele două concepte, Thule și Soarele Negru sunt în centrul puterii naziste.

În mod tradițional „SS” este tradus prin Schutzstaffel, care înseamnă detașament al gărzilor. În realitate „SS” provine de la Schwarze Sonne care înseamnă Soarele Negru în limba germană. Asta nu înseamnă că orice soldat care purta o uniformă SS era membru al Schwarze Sonne, ci ca runele SS afișate pretutindeni aveau o semnificație secretă, care se referă la Soarele Negru. Ca regulă generală, despre Soarele Negru se cunosc foarte puține lucruri, dar conceptul de Thule poate fi găsit în numeroase limbi și culturi.

Maria Orsic

În timp ce Societatea Thule a sfârșit prin a se orienta îndeosebi asupra unei agende materialiste și politice, Societatea Vril s-a focalizat de la bun început asupra „lumii de dincolo” (aspectelor transcendente).

Este posibil ca Societatea Vril să nu fi reușit să atingă performanțele pe care le-a avut dacă nu ar fi existat un medium pe nume Maria Orsic. Cunoscută și că Maria Orsitsch s-a născut în Viena la 31 Octombrie 1895. Tatăl sau Tomislav, era imigrant din Zagreb iar mama sa, Sabiene Orsic era din Viena. În tinerețe Maria Orsic s-a alăturat mișcării naționaliste germane ce dorea alipirea Austriei cu Germania. În 1919 s-a mutat la Munchen unde a intrat în contact cu societatea Thule și Vril. Despre Maria Orsitsch, Traute Lafrenz, Sigrun, Gudrun și Heike. se spune că erau foarte frumoase și că aveau părul lung, un semn care avea să devină distinctiv pentru membri societății Vril. Totodată aceste femei dețineau puteri supranaturale ce le permitea să între în contact cu anumite entități sau ființe extraterestre.

Datorită calităților ei excepționale de medium, Maria a fost pusă repede în legătură cu membrii societății secrete Thule și curând după aceea ea și-a creat propriul ei cerc împreună cu Traute A. și alți prieteni din Munchen, formând așa-numita Alldeutsche Gesellschaft für Metaphysik, care a fost primul nume oficial

al societății Vrîl. Pentru identificare, membrii organizației (Vrîlerinnen) purtau un disc, pe care erau reprezentate chipurile a două dintre cele cinci femei mediumi: Maria și Sigrun.

În decembrie 1919 s-a organizat o întâlnire secretă între membrii marcanti ai celor trei societăți principale ezoterice care activau atunci pe teritoriul Germaniei (Thule, Vrîl și Soarele Negru), într-o cabană din apropierea localității Berchtesgaden. Cu acea ocazie Maria Orsic a arătat celor prezenți transcrierile unor mesaje telepatice pe care ea le primise într-un limbaj secret al vechilor Cavaleri Templieri germani, ce îi era complet necunoscut.

Maria Orsic a prezentat două seturi de transcrieri ale mesajelor primite în timpul stărilor de transă: primul era cel în limbajul secret al Templierilor, iar al doilea set de mesaje era scris într-un limbaj inteligibil, despre care ea a sugerat că ar putea fi o limbă antică orientală. În scurt timp s-a dovedit că acest al doilea set de informații transmise pe cale telepatică era în limba sumeriană. Mesajul a fost tradus cu ajutorul misterioasei femei medium din societatea Vrîl, care era cunoscută doar sub numele de Sigrun. Tot ea a ajutat mai apoi la descifrarea imaginilor mentale percepute de Maria Orsic, ce descriau o navă de zbor de formă circulară.

La prima vedere, am fi tentați să credem că această tehnologie a aparatelor de zbor i-a interesat foarte tare pe naziști. În realitate, Hitler era mult mai preocupat de armele convenționale, ale căror efecte puteau fi dovedite într-o perioadă relativ scurtă de timp. Se spune că orice tehnologie care avea nevoie de mai mult de un an pentru a fi testată era respinsă de Hitler...cel puțin asta este varianta oficială.

Extraterestrii din Aldebaran !

Într-o ședință transă la care au fost prezenți și unii membri marcanti ai societății Thule, Maria Orsic a intermediat spontan contactul cu reprezentanții civilizației extraterestre din sistemul Aldebaran de la care primise instrucțiunile tehnice pentru construcția navei interstelare.

Potrivit Mariei Orsic numele acelei civilizații extraterestre era Sumi, membrii ei aparțin unei rase umanoide, care colonizase pentru un timp scurt planeta noastră în urmă cu aproximativ 500 000 de ani. În conformitate cu informațiile transmise în stare de transă, ea a firmat că ruinele antice din Larsa, Shurruk și Nippur din Iraq au fost construite de către ei. Supraviețuitorii Potopului au devenit mai apoi primii arieni și în acest fel s-a realizat rezonanța cu membrii societăților germane din acea vreme, care aveau la bază rudimente ale ideilor și concepțiilor acelor culturi antice.

Reprezentanții societății Thule care se aflau în acele momente în cameră s-au arătat sceptici în legătură cu revelațiile Mariei Orsic, manifestându-și neîncrederea și solicitând dovezi suplimentare chiar în timp ce aceasta se afla în transă. Atunci mediumul a început să aștearnă pe hârtie anumite semne ciudate și caractere nemaivăzute, care mai apoi au fost identificate ca aparținând vechii scrieri sumeriene, care a fost precursora și sursa culturii babiloniene de mai târziu.

Mai multe pe larg aici -> <http://www.departamentul-zero.ro/societatile-secrete-vril-thule-si-soarele-negru-ale-celui-de-al-treilea-reich>.

Existența unor deschizături la cei doi poli este o ipoteză rezonabilă, căci puterea forței centrifugale în perioada de formare a pământului trebuie să fi fost mult mai mică aici decât în restul pământului !

Cercetătorii afirmă că după latitudinea de 70-75 de grade nord și sud, pământul începe să se curbeze, creând niște deschizături către interiorul pământului. Trecerea se realizează atât de lin încât navigatorii care au pătruns din greșală în aceste regiuni nu și-au dat seama că avansează către interiorul pământului până când nu le-au apărut în față niște regiuni necunoscute, care nu figuau pe hartă.

Deschizăturile au un diametru estimat la 2500 de kilometri și sunt înconjurate de un inel magnetic. Sunt înconjurate aproape non-stop de nori, iar spațiul aerian este restricționat prin lege. Atunci când exploratorii aflați în căutarea polului nord sau a celui sud ajung în dreptul acestui inel magnetic, acul busolei arată în jos și ei cred că sînt realitate, nu se află decât în regiunea inelului magnetic ce înconjoară polul. Aceiași cercetători afirmă că lumina și căldura din interiorul pământului provin de la un „soare” central. Marshall B. Gardner, unul din cei mai cunoscuți susținători ai teoriei pământului gol, credea că acest „soare” a fost creat chiar de nucleul fierbinte al planetei în perioada de formare a pământului, la fel ca în imaginea cometei lui Donati.

Pe de altă parte, dacă acceptăm faptul că pământul este gol în interior, rezultă că și celelalte planete din sistemul nostru solar sunt goale, căci se supun acelorași legi. Oare câte civilizații trăiesc în interiorul acestor planete, în timp ce oamenii caută viața doar la suprafața lor?

Știința actuală nu poate răspunde la unele întrebări

Alte întrebări la care susținătorii liniei oficiale de gândire nu pot răspunde sunt următoarele:

- 1. de ce se formează aisbergurile din apă dulce, în condițiile în care la poli nu ar trebui să existe decât apă sărată? De unde provine toată vegetația descoperită în interiorul acestor aisberguri?**
- 2. De ce susțin toți exploratorii care s-au aventurat dincolo de polii magnetici ai pământului faptul că vremea se încălzește din ce în ce mai tare și că gheața începe să dispară?**
- 3. De ce migrează iarna anumite animale și păsări la nord de cercul polar (de pildă, elanii)?**

Viziunea convențională a științei nu poate răspunde la aceste întrebări, în timp ce susținătorii teoriei interiorului gol al pământului pot.

Există râuri cu apă dulce care curg în afară ieșind din interiorul pământului. Această apă dulce, care duce cu ea fragmente de vegetație și polen, îngheață, dând naștere aisbergurilor din apă dulce într-o regiune în care nu ar trebui să existe decât apă sărată.

Există cărți care redau în mult mai multe detalii dovezile referitoare la interiorul gol al pământului decât pot face eu în această lucrare. O sinteză excelentă a acestor dovezi apare în cartea doctorului Raymond Bernard, pe care v-o recomand cu căldură.

Amiralul Richard Byrd o sursă de informație !

Una din călătoriile faimoase către interiorul pământului a fost cea a amiralului Richard E. Byrd, un personaj binecunoscut în marina Statelor Unite. Acesta a zburat „din greșeală” către interiorul pământului pe la Polul Nord, în anul 1947, pe o distanță de 3000 de kilometri dincolo de polul magnetic, iar pe la Polul Sud în anul 1956 pe o distanță de 4000 de kilometri dincolo de polul magnetic.

El a numit ținutul pe care l-a descoperit: „acel continent minunat apărut din senin” și „pământul tuturor misterele”. În anul 1947, Byrd și pasagerii săi au transmis prin radio că zboară către interiorul planetei, văzând cum gheața este înlocuită treptat de pământ, lacuri și munți acoperiți cu copaci.

Ei au descris existența unor animale ciudate care semănau cu mamuții și forme de relief care nu apar pe nici o hartă a pământului. După publicitatea care i s-a făcut inițial, toate informațiile referitoare la expediția lui Byrd au fost cenzurate, iar exploratorul a murit în anul 1957, la numai un an după excursia sa în Antarctica.

Doi ani mai târziu, în decembrie 1959, redactorul revistei Farfurii zburătoare, Ray Palmer, a publicat un

număr în care a povestit descoperirile amiralului Byrd, dar când a sosit camionul de la tipografie, a descoperit că revista sa lipsea. Palmer a sunat la tipografie, dar i s-a spus că nu au primit nici o comandă de transport pentru publicația sa.

Când le-a cerut să retipărească ediția, i s-a răspuns că plăcile tipografice erau deteriorate și că acest lucru nu mai era posibil (ce vrajeala ieftina). Palmer credea că OZN-urile nu vin din spațiul exterior, ci din centrul pământului, și că așa se explică soarta nefericită a acelei ediții a revistei sale.

Personal, cred că ar putea avea dreptate, și nu este exclus ca epopeea indiană antică Ramayana să descrie venirea lui Rama ca emisar al Agarthi într-o farfurie zburătoare.

Legende referitoare la rasa conducătoare din interiorul pământului, formată din oameni blonzi cu ochii albaștri, se regăsesc în toate culturile antice, inclusiv în China, Tibet, Egipt, India, Europa, cele două Americi și Scandinavia.

În cartea sa, „Paradisul regăsit”, sau leagănul rasei umane, William E. Warren sugerează că oamenii provin de pe un continent tropical aflat în regiunea arctică, un ținut în care soarele nu apune niciodată și unde locuia o rasă de zei care trăiau mai mult de o mie de ani fără să îmbătrânească. Warren consideră că acest ținut străvechi este totuna cu Hiperboreea de care vorbeau grecii antici.

Eschimoșii, a căror origine ar putea fi chiar popoarele din interiorul pământului, au legende care vorbesc de o insulă paradisiacă aflată la nord, un ținut mirific în care soarele nu apune niciodată, în care nu există întuneric, dar nici o lumină supărătoare, un loc în care oamenii trăiesc mii de ani în pace și armonie. Regăsim același mit la irlandezi.

Legenda spune că în timpul marelui cataclism geologic și al inundațiilor produse la suprafața pământului, lemurienii și atlanții s-au refugiat în interiorul pământului. Platon vorbește de existența unor „tuneluri mai late sau mai înguste care făceau legătura între Atlantida și interiorul pământului”.

Tot el îl descrie pe marele conducător care „locuiește în centru, în ombilicul pământului... cel care explică religiile întregii umanități”.

Scriitorul roman Gaius Plinius Secundus, cunoscut mai ales sub numele de Pliniu, se referă și el la oamenii din interiorul pământului care au fugit din Atlantida, dar și la legende referitoare la niște locuitori subterani numiți „troglodiți”, care ar fi ascuns în tunelurile lor o comoară străveche. Poveștile de acest fel abundă în toate culturile.

Există nenumărate dovezi că pământul este gol și că în interiorul lui trăiesc civilizații avansate ! Aceste teme se regăsesc în întreaga istorie a umanității, îndeosebi în tradițiile și culturile din antichitate !

La ora actuală, oamenii au devenit într-o asemenea măsură marionetele celor care îi guvernează încât sunt dispuși să ridiculizeze pe oricine ar încerca să-i convingă de faptul că interiorul pământului este gol. La urma urmei, nu contrazice acest lucru ce spun acei oameni de știință atât de inteligenți? Ba da, la fel cum îi contrazicea pe timpuri afirmația că pământul este rotund, și nu plat.

Cine analizează acest subiect își dă seama cât de subțiri sunt argumentele oamenii de știință care încearcă să stabilească „realitatea” lor indiscutabilă.

Ei nu au putut pătrunde decât la câțiva kilometri în interiorul scoarței pământului, iar teoriile lor în ceea ce privește centrul planetei sunt – așa cum le spune numele – simple teorii.

Sunt suficiente câteva întrebări pentru ca linia oficial acceptată de gândire să se prăbușească la fel ca un castel din cărți de joc. Spre exemplu, mișcarea de rotație a planetei în jurul axei sale dă naștere unei

forțe centrifugale care aruncă materia către exterior, la fel ca centrifuga unei mașini de spălat, care rămâne întotdeauna goală în centru.

Cum ar fi fost posibil ca această materie să rămână în centrul planetei în perioada în care aceasta se afla în stare gazoasă și apoi lichidă, înainte să se solidifice? Această concluzie este împotriva oricărei logici și a tuturor legilor fizicii.

Cercetătorii conceptului de „pământul gol în interiorul său” susțin că scoarța planetei noastre nu are o grosime mai mare de 1500 de kilometri. În rest, centrul pământului este gol. Oamenii pot trăi la fel de bine pe partea opusă a scoarței pământului, așa cum trăim noi la suprafața ei.

Dacă vă întrebați cum poate fi posibil acest lucru, gândiți-vă că oamenii care trăiesc în Australia nu cad de pe pământ, deși trăiesc cu capul în jos față de cei din emisfera nordică. Forța care îi menține pe pământ este gravitația. Aceasta funcționează la fel de bine și în cazul celor care trăiesc în interiorul pământului. Forța gravitației îi atrage pe oameni către masa de materie, lucru valabil în egală măsură pentru cei care trăiesc la suprafața pământului și în interiorul lui.

Centrul forței gravitației nu este centrul planetei, ci este situat la circa 750 de kilometri sub suprafața scoarței, adică la jumătatea acesteia, acționând în mod egal asupra ambelor părți ale acesteia. Așa cred unii cercetători că arată interiorul planetei noastre. Ea este goală în centru, având un soare central și o apă care curge între cele două deschizături polare.

Forța gravitației este aceeași de ambele părți ale scoarței, atrăgând în egală măsură particulele de materie către masa centrală.

Interiorul pământului !

Între altele, naziștii credeau că pământul este gol și că intrările în interiorul acestuia sunt situate la poli. Diferiți cercetători susțin că ei și-au creat chiar o bază subterană în Antarctica, spre sfârșitul războiului, care continuă să funcționeze și astăzi. Date fiind dovezile pe care le-am văzut, nu am nici o îndoială că pământul este gol în interior, sau cel puțin că există mari spații în interiorul planetei noastre în care trăiesc civilizații foarte avansate.

Într-un fel, putem spune că pe planeta noastră trăiesc trei categorii de oameni. Scriitorul Jules Verne a fost un inițiat de rang înalt al rețelei de societăți secrete, având conexiuni cu Societatea Teozofică, Ordinul Golden Dawn și Ordinul Templierilor Orientali.

De aceea, el știa mult mai multe lucruri decât publicul larg. Multe din romanele sale de science-fiction se bazează pe fapte reale.

De pildă, el a descris cele două luni ale planetei Marte încă din anul 1877, înainte ca acestea să fie identificate de astronomi (în mod oficial). Nici celebrul său roman, O călătorie în centrul pământului, nu este în întregime o ficțiune. El știa că, în esență, povestea este adevărată. Susținătorii ideii că pământul este gol în interior afirmă că apele oceanelor se scurg în interiorul pământului pe la poli, formând în centrul acestuia o mare imensă, deasupra căreia luminează un soare interior central, care asigură lumina și căldura necesare vieții.

Am revăzut recent filmul făcut după romanul lui Jules Verne și am constatat că centrul pământului este imaginat în același fel. Interesant mi se pare faptul că singurele obstacole cu care se confruntă eroii lui Jules Verne sunt niște reptile uriașe găsite în orașul scufundat al Atlantidei.

Există speculații (susținute de foarte multe dovezi) că dinozaurii au supraviețuit cataclismului de acum 65

de milioane de ani refugiindu-se în interiorul pământului, îndeosebi în dreptul polului sud. Unul din cei care au sugerat această posibilitate este paleontologul Tom Rich, care lucrează la muzeul Victoria din Australia și care a descoperit în anul 1987 fosile ale unui dinozaur polar într-un tunel săpat în sudul statului Victoria, într-un loc cunoscut sub numele de Golful Dinozaurului.

Fiind un inițiat de rang înalt, Jules Verne cunoștea aceste lucruri.

De aceea, romanele sale de „ficțiune” (la fel ca numeroase alte opere literare și filme făcute după ele) exprimă mult mai multe adevăruri decât am fi tentați să credem. Un exemplu elocvent în această direcție sunt filmele lui Steven Spielberg, îndeosebi cele din seria Indiana Jones, dar și Jurassic Park, în care oamenii de știință manipulează ADN-ul pentru a crea niște dinozauri reptilienii.

Propria mea convingere este că ADN-l uman a fost folosit pentru a crea liniile genealogice reptilo-umane.

Schiță a cometei lui Donati făcută în anul 1853, care arată cum masa de materie dezintegrată este aruncată în afară de forța centrifugală, ajungând să „se rotească pe o orbită” în jurul unei surse centrale de energie.

În acest fel, interiorul rămâne gol, la fel ca hainele din centrifuga unei mașini de spălat, care se adună la exterior, lăsând interiorul gol. Nu cumva același proces s-a întâmplat și în perioada în care s-a format pământul?

Agartha – Civilizatia din Centrul Pamantului !

Totdeauna ma uimește faptul că, deși lucruri despre care am fost învățați că sunt adevărate se dovedesc mai târziu ca fiind false, unii dintre noi rămân „blocați” pe ideea veche, greșită. Majoritatea dintre noi acceptăm ca adevărate lucrurile despre care suntem învățați, doar pentru că toată lumea crede în ele.

Dacă îndrăznești să „mergi împotriva curentului”, dacă pui la îndoiala veridicitatea axiomelor trâmbițate oficial, cel mai adesea te alegi cu epitete specifice. De exemplu, dacă ieși din tiparele religioase, atunci ești numit „sectant”; dacă ai o altă părere decât cea oficială despre ordinea științifică, ești categorisit ca „visător” – în cel mai bun caz; dacă nu ești de acord cu părerile politice, devii extremist, neo-nazist, comunist; Societatea noastră are câte o etichetă pentru fiecare tip de nonconformism.

Știința ne spune unde sunt polul nord și polul sud: acolo unde toate meridianele se întâlnesc într-un singur punct, adică la pol. Și totuși, nu este curios faptul că până acum, nici-o expediție nu a reușit să ajungă până la poli? Studiind mostre din scoarța pământului luate de la diferite adâncimi, putem spune că amantul este solid – cel puțin până la anumite adâncimi

Mai știm că temperatura straturilor interne ale Pământului crește odată cu adâncimea – cel puțin până la nivelul la care s-a ajuns. De aceea, cu toții presupunem că Pământul este plin, până chiar și în mijlocul lui. Vă rog să rețineți: presupunem.

Azi se presupune că formarea planetelor duce invariabil la acest model de „planetă plină”, ca o sferă solidă. Astronomii și fizicienii cred că gazele se condensează gradat până ce se ajunge la forma de sferă solidă. Cu toate acestea, există și alte posibilități. Pun pariu că nu le cunoașteți.

Un studiu simplu al forței centrifuge ar putea să ne învețe pe toți o nouă modalitate de formare a Pământului. Cu toții suntem de acord că planeta se învâрте în jurul axei sale (așa se succed zilele și nopțile). Cate Malone, autor al unui interesant articol intitulat „Pământul gol” (în sensul că nu este plin), arată că „forța centrifugă determină forma ușor turtită (la poli) a planetei” (care deci nu este o sferă perfectă).

Ca să vedem procesul de formare a planetei, ne îndreptăm atenția asupra mașinii de spălat cu storcător centrifugal. Rufele din centrifugă (care pentru viitoarea planetă sunt de fapt gazele și particulele solide și lichide) sunt aruncate spre exterior așa încât centrul rămâne gol. Centrul nu se mișcă.

Așa cum Pământul nu s-a oprit niciodată din rotația sa, la fel această mașină de spălat nu încetează să se rotească. Ce se întâmplă deci cu toate rufele din centrifugă dacă mașina nu se oprește niciodată? Se vor înghesui spre centru ca să umple golul format? Niciodată. Vor continua să rămână la periferie, iar centrul va fi gol.

Multe popoare păstrează încă în folclor legende despre ființe din interiorul Pământului, așa cum este cazul marilor insule paradisiace din nord prezente în obiceiurile populare scandinave, sau al poveștilor despre elfi, troli, pitici și giganți din folclorul Rusiei și al eschimoșilor.

Toate astea ne arată faptul că ideea unui Pământ gol nu este deloc nouă. În anul 1909, ghizii eschimoși folosiți de amiralul Peary în expediția sa credeau că scopul călătoriei era descoperirea „marelui popor” din nord, din care ei s-au format. Există nenumărate anomalii sau situații ciudate în toate înregistrările primilor exploratori care s-au aventurat în Arctica sau Antarctica.

Majoritatea celor care au pornit spre nord, în secolul 19, descriu mări de apă dulce și o climă mai caldă cu temperaturi obișnuite, pe măsură ce înaintau spre pol. De asemenea, se fac referiri la nori de praf, zone întinse de zăpadă în care au găsit polen, păsări și animale care migrează spre nord pentru iarnă, iar în blocurile de gheață au găsit vegetație și chiar mamifere – considerate dispărute (cum este mamutul) – înghețate.

Chiar și aisbergurile sunt anomalii pentru că sunt făcute din apă dulce în zone în care cantitatea de precipitații este sub 5 cm anual. Descoperirile făcute de dr. Frederick Cook și amiralul Peary în 1908 și 1909 au fost considerate neconcludente. Nu s-a putut demonstra că vreunul dintre ei au ajuns la polul nord.

Așa cum afirmă dr. Raymond Bernard în cartea sa „*Pământul gol*”[3], o asemenea confirmare este cu adevărat imposibilă. Este deja cunoscut pentru toată lumea că polii magnetici nu coincid cu polii geografici. Dacă Pământul ar fi plin, atunci aceștia ar coincide.

Aceasta diferențiere evidentă între polii magnetici și cei geografici nu poate fi explicată de modelul Pământului plin, ca o sferă solidă. Explicația devine însă clară dacă avem în vedere existența deschiderilor polare (adevărate găuri în crusta planetei) care fac posibilă poziționarea polilor magnetici undeva spre marginea acestor deschideri, așa cum este în realitate

Aceasta diferențiere evidentă între polii magnetici și cei geografici nu poate fi explicată de modelul Pământului plin, ca o sferă solidă. Explicația devine însă clară dacă avem în vedere existența deschiderilor polare (adevărate găuri în crusta planetei) care fac posibilă poziționarea polilor magnetici undeva spre marginea acestor deschideri, așa cum este în realitate.

În imaginea alăturată (realizată de satelitul ESSA-7 la 23 noiembrie 1968) se vede foarte clar deschiderea de la Polul Nord (în centrul imaginii). Bernard afirmă că motivul pentru care nimeni nu a ajuns până acum la polul nord sau sud este unul simplu. „*Polii magnetici și cei geografici nu coincid pentru că polii geografici se afla <<în spațiu>> și nu pe suprafața planetei*”. Aceasta datorită deschiderilor de la poli.

Shambala – un loc din Centrul Pamantului identic cu Agartha !

În tradițiile tibetane budiste și indiene budiste, Șambala sau Shambala (scris, de asemenea, Shambhala sau Shamballa; tibetană: བོད་བླ་མ་; Wylie: bde 'byung, pron. De-jung) este un regat mitic ascuns undeva în interiorul Asiei. Acesta este menționat în diverse texte antice, inclusiv Kalachakra Tantra, precum și în textele antice ale culturii Zhang Zhung care a precedat budismul tibetan din vestul Tibetului. Scripturile Bön vorbesc despre un ținut numit Olmolungring.

Indiferent de baza sa istorică, treptat-treptat Shambala a ajuns să fie văzută ca un ținut pur budist, un regat fabulos a cărei realitate este vizionară sau spirituală la fel de mult ca cea fizică sau geografică. Acesta a fost forma sub care mitul Shambalei a ajuns în Occident, unde a influențat căutătorii spiritualii budiști dar și pe cei care nu erau budiști; și, într-o anumită măsură, a influențat cultura populară în general.

Shambala este, în concepția unor autori mistici, un centru secret de unde este guvernată planeta noastră. Termenul este cunoscut deja din tradiția orientală. Acest centru mistic ar fi ascuns undeva în interior Asiei sau nu s-ar afla pe pământ, ci într-o lume paralelă invizibilă. Din acea dimensiune tainică, ființele din Shambala pot vedea ce se petrece pe planeta noastră, putând interveni în anumite situații critice, pentru a ajuta orice ființă umană sau spre a corecta în bine destinul planetei.

Intamplarile uluitoare ale amiralului Richard Byrd cel care a ajuns in Centrul Pamantului in cautarea nazistilor, pe care i-a gasit !

Cele mai recente expediții care au mers până dincolo de polii magnetici și care au fost date publicității au fost conduse de amiralul Richard E. Byrd (din Marina SUA) în 1947 și 1956. Ca și celelalte expediții conduse de Byrd (din anii 1930), acestea au rămas învăluite în mister. În jurnalul de bord și înregistrările radio de comunicare cu echipa sa, amiralul Byrd declara în 1947 că a ajuns într-o altă lume, aflată dincolo de polul nord geografic.

În timpul expediției din Antarctica din 1956, s-a declarat la diverse posturi de radio din SUA că „pe 13 ianuarie, câțiva membri ai echipei americane au realizat un zbor de 4320 km de la baza McMurdo Sound (aflată la 640 km vest de Polul Sud și au survolat o zonă aflată la 3680 km dincolo de pol”. Iar pe 13 martie 1956, Byrd declara public că, „această expediție a descoperit un nou tărâm”.

Mulți americani își amintesc cu emoție declarațiile de presă de după expedițiile amiralului Byrd. Încoronat ca cel mai mare explorator al lumii, declarațiile lui Byrd despre noul tărâm au trezit un mare interes general. Dar, la fel de repede, orice informație despre Byrd a dispărut. La radio nu se mai făcea nici-un fel de comentariu, așa încât, la scurt timp, subiectul a dispărut din atenția publicului. Oare amiralul Byrd chiar descoperise un nou tărâm? Un tărâm care să confirme o altă viziune asupra planetei decât cea oficială?

Extras din jurnalul Amiralului Byrd !

Aceasta este o transcriere a jurnalului aflată pe o bandă audio și a fost obținută de la „*Hollow Earth Society*” din Australia. Si pentru mai multe informatii va recomand cartea lui Tim R. Swartz, „*Calatoria secreta a amiralului Byrd dincolo de poli*”[4].

„Trebuie să scriu aceste rânduri în secret și fără lumină. Este vorba despre zborul meu în Arctica din 19 februarie 1947. Există situații când omul trebuie să accepte ascunderea adevărului. Nu am libertatea de a face cunoscută următoarea relatare pe care o scriu acum. Probabil că nu va ajunge niciodată la ochii publicului, dar eu trebuie să-mi fac datoria pentru ca cineva să poată citi aceste rânduri, atunci când va veni timpul. Să sperăm că lăcomia unora care-i exploatează pe ceilalți nu va sta în calea adevărului.”

Dedesubt, peste tot, numai gheață și zăpadă. Am observat o ușoară colorație spre galben. Este dispersată după un model linar. Modific direcția de zbor pentru a observa mai bine această colorație. Există de asemenea și o nuanță roșu-purpurie a ghețurilor.

Am încercuit această zonă de două ori și am revenit la direcția inițială. Am verificat din nou poziția avionului la tabăra de bază. Am transmis mai departe îngrijorarea mea în legătură cu ciudatele nuanțe ale zăpezii de sub mine. Atât compasul magnetic cât și giroscopul încep să tremure și să se zdruncine. Nu mai putem să ne conducem după aparatele de zbor.

Măsoar direcția folosind compasul optic (după soare) și totul pare în regulă. Manetele de control răspund foarte greu la comenzi, se mișcă foarte încet. Nu se mai văd însă ghețuri. În depărtare se disting munți. Au trecut 29 de minute de zbor și acum se văd foarte clar munții, nu este o iluzie.

Nu am mai văzut astfel de munți, sunt foarte mici. Schimb altitudinea la 900 metri. Întâlnesc iarăși turbulențe puternice. Trecem peste micii munți și continuăm spre nord. Dincolo de munți se vede un mic râu. O vale prin mijlocul căreia curge un râu. Nu ar trebui să existe aici nici-o vale înverzită. E ceva anormal în toată povestea asta. Ar trebui să vedem numai gheață și zăpadă. Din lateral se văd păduri pe versanții munților. Instrumentele au luat-o razna. Giroscopul se învâрте înainte și înapoi fără nici-o regulă”.

Reduc altitudinea la 425 de metri și fac un scurt viraj la stânga ca să văd mai bine valea de sub mine. Este verde și are iarbă deasă. Lumina de aici pare diferită. Nu se mai vede soarele. Mai facem un viraj la stânga și punem ochii pe un fel de animal mare aflat în vale. Pare că este un elefant. Ba nu, seamănă mai mult cu un mamut. Este incredibil, și totuși se află chiar aici. Reduc altitudinea la 300 de metri și iau binoclul ca să vad mai bine animalul. E clar – un mamut. Raportez acest lucru la tabăra de bază”.

„Dau peste și mai multe dealuri înverzite. Termometrul exterior indică o temperatură de 23 grade Celsius. Ne continuăm zborul. Acum sistemele de navigare par în regulă. Nu pot să cred! Dau să contactez tabăra de bază. Aparatul radio nu funcționează. Peisajul este mult prea nivelat decât în mod normal. În fața vedem ceea ce pare un oraș! Este imposibil!!!”

„Avionul pare foarte ușor și se clatină. Sistemul de navigare refuză să funcționeze. Dumnezeu, din lateral și din spate se apropie nave ciudate! Au forma de disc și parca radiază ceva din ele. Sunt atât de aproape încât le văd însemnele!”.

„Este un tip de swastika. Fantastic! Unde ne aflăm de fapt? Ce s-a întâmplat? Încă o dată verific sistemul de navigare. Nu răspunde nici acum. Suntem prinși într-un fel de „plasă” invizibilă. Din aparatul de radio se aud pocnete și apoi se aude o voce în engleză cu un ușor accent nordic sau germanic. Mesajul este: „Bine ai venit Amirale pe domeniul nostru. Te vom ateriza în exact șapte minute. Relaxează-te, ești pe mâini bune”.

„Îmi dau seama că motoarele avionului nostru s-au oprit. Avionul este controlat din afară și acum ia un viraj. Acum începe faza de aterizare și avionul coboară ca și cum ar fi într-un lift invizibil. La atingerea solului avionul abia tresare. Fac o ultima însemnare în jurnalul acesta de bord. Se apropie de avion câțiva bărbați. Sunt înalți și au părul blond. În depărtare se vede un oraș din care pulsează raze de lumina de culorile curcubeului.”

„Nu știu ce se va întâmpla acum, dar nu văd nici-un fel de arme la cei care se apropie de noi. Aud o voce care îmi spune pe nume (cu accent german) și-mi cere să deschid trapa avionului. Mă

conformez.”[4]

Aici se termină jurnalul amiralului Byrd. Ceea ce urmează a povestit [amiralul Byrd] din memorie pentru că nu a mai scris în jurnal restul experienței sale – și veți vedea de ce.

Pe scurt, iată ce s-a mai întâmplat în continuare:

1. Byrd și ajutorul său de radiocomunicații, care se află cu el în avion, au fost luați și duși spre orașul luminos care părea că este făcut din cristal.
2. La sosire, cei doi sunt separați iar Byrd este luat pentru a se întâlni cu „Stăpânul” care l-a informat că a ajuns în „lumea dinlăuntru” și că să nu-i fie frică – mai târziu îl vor duce înapoi la suprafața planetei.
3. „Stăpânul” i-a declarat lui Byrd: „Ne-ați trezit interesul atunci când ați detonat primele explozii atomice de la Hiroshima și Nagasaki în Japonia. Chiar în acele momente alarmante ne-am trimis vehiculele zburătoare (flugelrads – germ.) la suprafața planetei ca să vedem ce ați făcut.” A continuat să vorbească despre 1945 și a spus că au încercat să se întâlnească cu americanii dar au fost întâmpinați cu ostilitate. De fiecare dată când încercau, americanii trăgeau în ei și le atacau vehiculele.
4. „Stăpânul” a explicat ca „nu avem nici-un viitor dacă vom continua cu nebunia atomică... și că nu există nici-un răspuns în armele noastre, nici certitudini în știința noastră și că atunci când se va declanșa războiul cel mare, nu va mai exista nici-o floare pe pământ iar toate orașele omului vor fi nivelate, totul într-un imens haos.”
5. După aceasta discuție despre cataclisme generate de om, Byrd și-a luat rămas-bun de la „Stăpân” și s-a întors la avion împreună cu ajutorul său. Imediat au fost duși la suprafața planetei în același mod în care au fost aduși. Ei aveau însă un mesaj de avertizare foarte clar despre calea omenirii. Un mesaj pentru noi.

Intamplarile uluitoare ale amiralului Byrd, care a ajuns in Centrul Pamantului !

Acesta a fost invins de catre membrii Soarelui Negru ai Noii Germanii, in ultima ofensiva a Aliatilor !

Aproximativ 13 ore a zburat amiralul Byrd catre Centrul Pamantului !

Mesajul pe care l-a primit Byrd de la nazistii din Centrul Pamantului:

„Lasati-ne in pace si intoarceti-va la baza voastra. Daca vreti sa vizitati baza noastra cu ganduri prietenoase, va vom intampina, bineinteles, in pace. Caci noi, nu va mai suntem dusmani. Avioanele si armele noastre sunt superioare celor pe care le detineti si nu v-as sfatui, sa trageți in noi. Daca vreti sa luptati cu noi, nu aveti nici o sansa. Trebuie sa va mai amintesc ca, acum va aflati pe teritorii controlate de Noua Germanie? Practic va aflati in spatiul nostru aerian.”

Comandatul Byrd, a ascultat, dar n-a raspuns. Cand germanul a terminat, Byrd, a dat ordinul: ‘Foc de voie!’ Abia daca ordinul sau a fost executat, cand cerul a parut sa explodeze. Aparatele ‘Falcon’, care au fost atinse de razele laser ale farfuriilor zburatoare s-au prabusit, echipajele murind pe loc. Din tunuri antiaeriene camuflate, se emiteau necontenit raze rosii, subtiri precum creioanele. Un martor american, al carui avion fusese nimerit de o astfel, de raza a spus: ‘Raza ne-a tras in jos. Pilotul nostru a pierdut controlul asupra aparatului. Trebuia sa zburam in jos. Aceia care au mai apucat, au sarit cu parasuta.’

Amiralul Byrd, a trebuit sa vada cum intreaga sa escorta se prabuseste. Deodata, s-a auzit iar vocea comandantului german, prin difuzor: ‘Comandante Byrd, sunteti nebun. V-ati sacrificat proprii oameni. V-am avertizat. Parasiti imediat aceasta tara si sa nu mai veniti niciodata.’ Byrd, a avut un soc. Miller a luat

controlul asupra aparatului si a virat pe cursul care ducea in sus, spre libertate. Byrd, indeplinise ordinul de a-i gasi pe nemti. El a intrat in peștera leilor tineri, dar nu a fost un Daniel.

Scena care a urmat, in timp ce avioanele americane cadeau la sol, nu seamana deloc cu o aterizare forțata pe un teritoriu dusman. Supravietuitorii americani, care au fost prinsi de germani, au fost interogati in 1977, pentru a confirma versiunea germana asupra evenimentelor. Germanii au inceput imediat o actiune de salvare. Unele dintre avioanele americane, nu erau asa grav avariate, echipajele putandu-se salva usor. Membrii lor s-au predat germanilor, au fost dezarmati si li s-au comunicat ca nu au de-a face cu niste inamici.

Germanii au stins rapid focul si au incercat sa elibereze cativa membri ai echipajului, care ramasesera blocati. Au supravietuit 26 de americani. Ei au fost ingrijiti de medici si sanitari, in timp ce ambulantele ii duceau la cele mai apropiate spitale din Neu-Berlin (capitala germanilor din Centrul Pamantului). La spitale ranaile lor au fost cusute, fracturile puse in atele etc. S-a facut tot posibilul ca americanilor sa le fie bine. Acei membri ai echipajului care nu suferisera rani grave, au fost adusi in oras.

Se pare ca cel de-al Treilea Reich n-a capitulat de fapt niciodata, ci numai Wehrmacht-ul german sub conducerea lui Donitz. Cat despre Wehrmacht, acesta semnase un acord de incetare a focului, nu insa si un tratat de pace. Dupa cum veti vedea, acordul de incetare a focului a fost incalcat in repetate randuri de catre aliati, in 1946-47 si 1958, cand acestia au lansat operatiunile „High Jump” (1946-1947) „International Geophysical Year” (1957-1958). Asadar, starea de razboi dintre Iluminati si membrii Reich-ului german, respectiv membrii „Soarelui Negru” exista si astazi !

Se pare deci ca Reich-ul german continua sa existe si astazi, la fel de bine ca si atunci, si ca guvernele actuale ale Poloniei, Austriei si al Republicii Federale Germania n-ar fi decat niste guverne supleante, viabile, fie pana cand va fi incheiat un tratat de pace de catre conducerea reala a Reich-ului (nu de cancelarul Kohl ori Angela Merkel), fie pana cand Reich-ul german isi va intra pe deplin in drepturi. Cel putin asa a decis Curtea constitutionala federala din Karlsruhe, ultima data la 31 iulie 1973:

“Constitutia – nu doar o teza de drept international si a dreptului de stat – porneste de la ideea ca Reich-ul german a supravietuit prabusirii din 1945 si ca nu a pierit nici in urma capitularii, nici datorita exercitarii unei puteri de stat straine Germaniei prin intermediul fortelor de ocupatie, si nici ulterior, aceasta realitate rezulta din preambul, conform art. 16, art. 23, art. 116 si art. 146 din Constitutie. Aceeasi realitate corespunde si jurisdictiei Curtii constitutionale federae, pe care o respecta Senatul.

Reich-ul german continua sa existe (Curtea constitutionala 2,226 (277); 3,288 (3190); 5,85 (126); 6,309, 336, 363), detine la fel ca inainte putere juridica, dar lipsindu-i forma organizatorica si indeosebi organele institutionalizate, el nu are si putere de actiune ca stat unitar.”

O asemenea apreciere a Curtii constitutionale nu poate sa se bazeze, evident, decat pe faptul ca aliatii nu au reusit nici pana acum sa infranga cel de-al Treilea Reich (de fapt nici nu au vrut). Aceasta mai ales daca avem in vedere dainuirea statului de drept german, drept continuator al Reich-ului, in Antarctica (600.000 kmp) si in Argentina (colonie germana mai sus de San Carlos de Bariloche, 10.000 mile patrati = mai mare decat jumatate din Elvetia).

Mai multe pe larg aici -> <http://www.departamentul-zero.ro/intamplari-le-uloitoare-ale-amiralului-byrd-care-a-ajuns-in-centrul-pamantului>.

11 martie 1947 – noi intamplari !

După întoarcerea lui Byrd în SUA, a descris (ca la orice misiune) ceea ce s-a întâmplat pe parcurs și a adăugat în jurnalul său ceea ce urmează: ” Tocmai m-am întâlnit cu o echipă de la Pentagon. Mi-am prezentat descoperirea și mesajul primit de la „Stăpân”. Totul s-a înregistrat. Ei l-au contactat pe Președinte. Sunt reținut acum de câteva ore. Mai exact șase ore și 39 de minute. Sunt anchetat intens de către forțe ostile și o echipă medicală. E un coșmar. Sunt încarcerat sub strictă supraveghere conform celor mai înalte regulamente de siguranță internaționala ale SUA. Am primit ordin să nu divulg nimic din mesajul primit de la „Stăpân”. Incredibil! Mi s-a reamintit că sunt militar și că trebuie să mă supun ordinelor.”

24 decembrie 1956

„Ultimii ani de după 1947 nu au fost deloc buni. Aceasta este ultima însemnare în acest jurnal. În încheiere trebuie să spun că în toți acești ani am păstrat secret mesajul pe care l-am primit așa cum s-a ordonat, deși a fost împotriva valorilor și moralei mele. Acum presimt venirea unei lungi nopți pentru mine, dar acest secret nu va muri odată cu mine, ci va triumfa, așa cum adevărul triumfă totdeauna. Este singura speranță pentru omenire. Am văzut cu ochii mei și m-a făcut să devin liber. Mi-am făcut datoria față de acest monstruos complex militaro-industrial. De acum încolo lunga noapte despre adevărul Arcticii va lua sfârșit, soarele strălucitor al adevărului va răsări din nou, iar toți cei care se află în întuneric vor eșua în planurile lor. Pentru că am văzut cu ochii mei acel tărâm de dincolo de poli, centrul marelui necunoscut”. Amiralul Richard E. Byrd, Marina Statelor Unite. A fost atins Polul Nord?

O parte esențială a viziunii despre Pământul gol este absența Polului Nord. Nu este un punct pe suprafața sa, ci o întreagă mare cu ape calde care conduce treptat spre interiorul Pământului. Poate părea foarte „obraznică” această afirmație, și poate că nu vă convine deloc, dar haideți să vedem câteva probe în acest sens.

Primul lucru demn de semnalat este faptul că busola o ia razna dincolo de cercul polar. Cel mai umil și renumit explorator norvegian, dr. Fridtjof Nansen, și-a pierdut încrederea în instrumentele sale în expediția lui către Polul Nord, și a recunoscut sincer că habar nu are unde se găsea în tot acest timp.

Februarie 1895

După ce a coborât din nava Fram, Nansen a luat-o spre nord – pentru a ajunge la pol – cu o sanie plină de provizii și s-a întors mai târziu prin Spitzbergen trecând prin Ținutul Franz Joseph. Din 29 martie 1895 până în primăvara anului 1896 Nansen a fost complet dezorientat!

A admis că după ce a călătorit prin regiunile foarte reci, vremea s-a schimbat și s-a încălzit mult. Mai exact, temperatura creștea odată cu noile adieri ale vântului ce veneau dinspre nord. El spunea că odată soarele a devenit insuportabil de puternic! Nansen a făcut măsurători sonore ale apei și a descoperit că apa era din ce în ce mai caldă la adâncime.

De unde venea această apă caldă? El a întâlnit animale care, după știința modernă, nu aveau ce căuta acolo. Pe 22 aprilie 1895, Nansen scrie: „Am fost foarte surprins ieri dimineață când am văzut urmele unui animal în zăpadă. Era vorba de o vulpe, și mergea înspre est. Urmele erau proaspete. Ce caută o vulpe aici? Erau semne clare că nu-i lipsea hrana.

Eram în apropiere de țărm? M-am uitat în jur, dar a fost ceață toată ziua și e posibil să fi fost aproape de țărm fără să-l fi văzut. În orice caz: un mamifer cu sânge cald – la paralela 85! Înainte să ne îndepărtăm, am dat peste o altă urmă de vulpe care ducea în aceeași direcție cu prima. Nu pot să-mi dau seama cu ce se hrănesc animalele astea aici, probabil că au învățat să pescuiască crustacee din ochiurile de apă. Dar de ce să se îndepărteze de coastă? Asta mă intrigă cel mai mult. Au luat-o razna? Nu prea cred.”

O alta sursă de informare este Marshall B. Gardner care a scris „O călătorie spre interiorul Pământului” în care îl citează pe dr. Nansen în legătură cu eschimoșii.

Iată ce spune Nansen:

„Eschimoșii spun că au venit din interiorul Pământului, dar locul exact nu au putut să-l numească atunci când au fost întrebați de norvegieni de unde vin.”

Gardner citează din al doilea volum scris de Nansen „În ceața nordului”: „Deja am spus că numele norvegian Skraeling dat eschimoșilor probabil a fost utilizat la început ca să desemneze zâne sau creaturi mitice. Mai mult, atunci când islandezii au dat peste eschimoși în Groenlanda, i-au numit troli, care este un termen vechi ce desemnează diverse ființe supranaturale”.

O poveste norvegiană !

Willis George Emerson amintește în cartea sa biografică „Zeul de fum”, o poveste norvegiană. Este vorba despre doi pescari, tată și fiu, care pescuiau cu barca lor în oceanul nordic. O furtună puternică îi aduce până la marginea deschiderii polare nordice. Era în 1829.

Timp de doi ani, Olaf Jansen (fiul) povestește că au trăit în interiorul Pământului împreună cu locuitorii acelor tărâmurii, care erau buni și curtenitori, înalți de 3,5 metri. Apoi Jansen a spus că au ieșit din interiorul Pământului pe la deschiderea sudică. Numele cărții vine de la faptul că Olaf a descris soarele interior ca având o aparență difuză.

Tabloul complet !

O descriere completă și corectă a planetei noastre este deci următoarea: planeta Pământ este ca un balon, ca o minge goală în interior, care are două deschideri polare având un diametru de 2300 km (aflate la nord și la sud) și care au marginile curbate ce fac posibilă trecerea de pe o suprafață pe cealaltă așa cum face o furnică când trece de pe o parte a frunzei – pe cealaltă. Grosimea peretelui planetar variază între 1.100 și 1.300 km, fiind mai mare spre poli. În centru se afla un soare interior cu un diametru de 1300 km care răspândește o lumină difuză.

Să examinăm fotografiile alăturate, care au fost realizate cu ajutorul sateliților la momente diferite de timp. Zona Polului Nord este marcată pe ambele imagini cu un dreptunghi roșu. Se observă foarte clar existența deschiderii polare, care nu poate fi confundată cu formațiunile noroase fiindcă este prezentă constant, în aceeași zonă și în aceeași formă, în ambele fotografii. Aceste dovezi foarte rare care au reușit să scape controlului strict impus de cei care au puterea mondială, arată că Pământul este în realitate gol. Acest adevăr nu mai poate fi ascuns.

O mulțime de lucruri vin în sprijinul acestui adevăr. De exemplu, când s-a stabilit ca o echipă de reporteri și cameramani britanici de la BBC să facă o vizită în Antarctica, ei s-au confruntat cu o serie de probleme. Deși planul inițial, întocmit cu grijă cu mult înainte, includea un zbor direct din Africa de Sud spre Antarctica (care includea și o survolare a așa-numitei „Zone de inaccesibilitate”), au trebuit să facă unele modificări de ultim moment.

Au fost forțați să călătorească mai întâi spre America de Sud. Odată ajunși acolo, au descoperit că singurul zbor comercial care făcea curse spre Antarctica era operat de o companie americană, care transporta grupuri de 20 – 30 de persoane la baza americană McMurdo Station. Însă aceste zboruri se desfășurau numai în lunile de vară, iar atunci când – în sfârșit – au ajuns la bază, britanicii au fost tratați cu ostilitate de către americani!

Un alt fapt interesant este că, datorita „lipsei de sateliți” de deasupra Antarcticii, toate rapoartele și prognozele meteo pentru aceasta zonă erau realizate de la baza americana McMurdo Station. Acesta este însă un mod clar de îngrădire a scurgerilor de informații și a posibilelor dovezi fotografice pe care un satelit aflat deasupra Polului Sud le-ar putea furniza, așa cum s-a întâmplat în cazul deschiderii polare de nord.

Dar monopolul american asupra Antarcticii a mers chiar mult mai departe. A fost semnat un recent acord între mai multe state interesate, ca să nu se înceapă nici-o prospecțiune geologică sau de altă natură în Antarctica, aceasta incluzând atât mineralele cât și petrolul.

Nenumărate dovezi vin și din Rusia unde se găsește aproape constant fildeș aparținând mamuților, mai ales în zonele nordice extreme situate dincolo de cercul polar. De sute de ani comercianții vând astfel de „relicve” care se pare că abundă în acele zone. Dar acest fenomen este legat de un altul, poate mai uluitor: mamuți întregi au fost găsiți congelați în blocuri de gheață în Siberia și alte regiuni situate dincolo de cercul polar. Unii dintre ei mai aveau încă în gură smocuri de iarbă verde.

Există astăzi dovezi care arată că acest perete al Pământului nu este solid și plin de materie așa cum se spune, ci seamănă mai degrabă cu un parmezan plin de peșteri și tunele subterane care se interconectează; unele dintre aceste tunele conduc către lumea interioară, către interiorul Pământului.

Nu pot să mă abțin și mă gândesc acum la celebra poveste a lui Jules Verne intitulată „O călătorie spre centrul Pământului” scrisă în 1864. Acolo este descris atât de clar acest lucru, încât parcă autorul cunoștea în detaliu acele realități. Trebuie să amintesc aici și uluitoarea similitudine între „povestea” aceluiași Jules Verne, „De la Pământ la Lună” (1865) și prima misiune americană spre Lună (Apollo 11 – 1969).

Cele doua evenimente seamănă atât de mult încât aproape se identifică, deși se afla la o distanță de mai mult de un secol; datele furnizate de autorul francez în povestirea sa, coincid în proporție de 99 % cu cele ale misiunii americane. Ca să nu mai vorbim de uluitoarea poveste „20.000 de leghe sub mări” în care se prezintă primul submarin, Nautilus.

Oare Jules Verne a avut acces la aceste adevăruri? Ipoteza coincidențelor este exclusă. Dar aceasta nu este totul. Falia tectonică San Andrea din California, SUA, este în centrul atenției și ne poate oferi câteva informații uluitoare. Încă din 1950, guvernul american a trimis numeroase misiuni de cercetare a topografiei submarine a coastei de vest a SUA, concentrându-se asupra Californiei.

În timp ce cartografiau zona, echipele au descoperit că placa continentală californiană este garnisită cu multe caverne și pasaje uriașe; unele sunt atât de mari încât un submarin poate naviga prin ele. După un timp, s-a descoperit că unele dintre ele se întindeau până sub statele Utah și Nevada! Unul dintre submarinele nucleare care cercetau cavernele a fost avariat puternic și s-a pierdut.

Cele mai șocante informații descoperite cu această ocazie: cea mai mare parte din California pur și simplu plutește pe ocean, sprijinindu-se de câțiva „stâlpi” naturali formați de aceste caverne submarine, iar falia San Andreas este rezultatul prăbușirii unora dintre acești stâlpi de susținere, care provoacă și cutremurele în zonă.

Pentru cei care încă au rămas adepții falsurilor repetate de știința oficială, le ofer următoarele întrebări:

1. Se poate dovedi că vreun explorator a atins așa-numiții poli Nord sau Sud?

2. Dacă nu există paralelă dincolo de latitudinea 86 (grade), atunci cum poate cineva să ajungă la pol (care se afla teoretic la latitudinea de 90 grade)?
3. De ce vânturile nordice sunt din ce în ce mai calde pe măsură ce se avansează în Arctica?
4. De ce, dincolo de latitudinea 83 grade nord, există mare deschisă (dezghețată) și curenți calzi de aer?
5. Odată atinsa paralela 82, de ce acul busolei devine brusc agitat și inutil?
6. De ce curenții calzi de aer menționați anterior aduc mai mult praf decât orice alt curent similar de pe Pământ?
7. Dacă nu există râuri care curg din interiorul planetei spre a se vărsa în oceanul arctic, de ce la poli există atâtea aisberguri formate din apă dulce?
8. Care este explicația faptului că în aceste blocuri de gheață și în apă se găsesc semințe și plante tropicale?
9. De ce milioane de păsări și animale migratoare se îndreaptă spre nord, dincolo de cercul polar, în timpul iernii?
10. De ce vântul care vine dinspre nordul extrem aduce cu el mai mult polen și petale de flori decât o face orice alt curent de aer de pe Pământ?
11. De ce acest polen adus de vânt colorează vizibil starturile de zăpadă pe suprafețe întinse?

Dar Pământul nu este singurul corp ceresc gol în interior. Numeroase fotografii ale altor planete și sateliți naturali (inclusiv Luna) demonstrează acest lucru prin forma și adâncimea craterelor formate la impactul cu diverși meteoriți. Mai mult, unele dintre ele, vizibile ca mici găuri negre, nu sunt decât pasaje și tunele de trecere spre interiorul planetelor respective.

O serie întreagă de cercetări s-au făcut în acest sens. S-a concluzionat că modelul matematic care este cel mai credibil pentru a reda structura unei planete este chiar acesta: planetele sunt goale în interior. De altfel, recente cutremure care au rezultat ca urmare a tragediei din Sud Estul Asiei, cauzate de un cutremur de 9 grade pe scara Richter, demonstrează ca peretele planetei încă mai vibrează și produce astfel cutremure și în alte zone.

Leonard Euler, matematicianul de geniu al secolului 18, a demonstrat pe baza unui model matematic că Pământul este gol în interior și că în centrul acestui gol se află un mic soare. Dr. Edmund Halley, celebrul descoperitor al cometei ce-i poartă numele, și Astronom Regal în Anglia secolului 17, era convins că Pământul este gol. La începutul anilor 1820, americanul John Cleves Symmes nu a reușit să obțină de la guvern sprijin pentru expediția sa spre interiorul Pământului. El și-a expus ideile despre Pământul gol, afirmând că planeta este locuită în interior și că dispune de două deschideri aflate la poli.

Recente fotografii ale planetei Marte demonstrează că, în timpul verii marțiene, una dintre calotele polare se micșorează foarte mult, în timp ce cealaltă crește (datorită iernii). Unele dintre fotografii arată că zona glaciară polară (pe timpul verii) se restrânge atât de mult încât lasă să se vadă un perimetru (margină) circular negru, care nu este altceva decât deschiderea polară.

Așa cum e de așteptat, soarele interior al planetei Marte asigură acolo o climă mai caldă decât există pe suprafața exterioară a planetei, astfel încât la cele două deschideri polare se formează mase compacte de nori datorită întâlnirii între aerul cald din interior și cel rece din exterior.

Așa se explică și variația mare a suprafețelor glaciare polare ale lui Marte, de-a lungul anului marțian

(care este de două ori mai lung decât cel pământean). Prin urmare, pe timpul verii marțiene, calota polară dispăre total, iar ceea ce se vede nu este decât o masă compactă de nori care însă nu acoperă total deschiderea polară către interiorul planetei și lasă să i se vadă marginea.

Nu în ultimul rând, Aurora Boreală și Aurora Australă sunt formate datorită interacțiunii particulelor fotonice emise de soarele interior cu vântul solar exterior (trimis de Soarele sistemului nostru solar) și care ajunge în zona polară. Aceasta explică și prezența aurorelor pe alte planete sau sateliți care nu au atmosferă (cum este Luna). Într-adevăr, aurorele polare au fost observate nu numai pe Pământ, dar și pe Marte, Lună, Jupiter.

În cele ce urmează vom face o scurtă descriere a lumii interioare a planetei, așa cum reiese din mărturiile celor care au ajuns acolo !

Oamenii de acolo sunt mândri de mentalitatea și cunoștințele lor superioare, mai ales că ne depășesc în creativitate. Sunt foarte avansați tehnologic și dispun de multe invenții simple și foarte utile.

De exemplu, afirmă că vehiculele lor zburătoare (pe care noi le numim OZN-uri) folosesc energie liberă (sau gratuită), referindu-se la energia spațiului, care este prezentă pretutindeni (spre deosebire de noi care folosim ca energie combustibili concentrați în anumite zăcămintele).

Sunt cu mii de ani mai avansați decât noi, atât în știință cât și în artă, pictură, sculptură. De asemenea, agricultura, sănătatea și alte asemenea domenii sunt complet diferite de ale noastre, ei obținând în acest sens rezultate excepționale.

Locuitorii interiorului planetei afirmă că ei trăiesc într-o deplină armonie unii cu alții, au tot ce le trebuie și nu există sărăcie și nici poliție sau războaie. Mai spun că ei cunosc orice limbă de pe Pământ iar secretele oricărui guvern al nostru sunt bine cunoscute de ei.

Locuiesc acolo dinainte de Potop și afirmă că biblia noastră a fost profund modificată de către cei care vor să-și mențină puterea actuală. Dispun de înalte capacități telepatice și sunt urmașii civilizației Atlantidei. Ne sfătuiesc să renunțăm complet la armele nucleare.

Ei sunt capabili să nu permită să fie vizitați de către cei care sunt nesinceri sau vor să profite de pe urma lor. Cum însă actuala putere de la suprafață se află în mâinile unor guverne militariste și lacome, o întâlnire oficială cu ei în viitorul apropiat este foarte improbabilă.

În comparație cu locuitorii din interiorul Pământului, noi, cei de la suprafață suntem niște barbari, iar civilizația noastră este doar o stare de barbarism mecanic. Ne-au avertizat că până când nu vom renunța complet la războaie, la armele nucleare, la sărăcie și la exploatarea omului de către om, până când nu vom ajunge la o societate bazată pe echitate, adevăr și dreptate, nu vom fi vrednici să fim contactați de lumea interioară care se află pe un nivel social, științific și moral mult mai înalt decât al nostru.

Acum în cautarea Agarthei...

Vechile scrieri ale chinezilor, egiptenilor, indienilor sau ale altor popoare, precum și legende ale eschimosilor vorbesc despre marea deschidere din nord și despre un popor avansat, care trăiește într-o țară misterioasă numită Agarthă. Acesta este numele general ce definește lumea din interiorul Pământului, precum și toate coloniile, capitala fiind Shambala, aflată în interiorul Muntelui Meru, în Tibet.

Cum e în Agarthă ?

Teritoriul secret al Agarthei are o populație de 20 de milioane de suflete; aici nu există închisoare, iar

politia este asigurata de capii de familie. Milioane de dwija (de doua ori nascuti) si yoghini locuiesc in suburbiile divizate simetric in constructii subterane.

Deasupra lor se afla Trinitatea: Brahatma, caruia ii este incredintata Autoritatea, Mahatma, caruia i s-a incredintat Puterea, si Mahanga, caruia i s-a incredintat Organizarea.

Deasupra trinitatii se afla 12 membri ai Initierii Supreme, apoi un alt grup, format din 22 de persoane, imagine a celor 22 de principii ale Verbului, cu ajutorul carora Dumnezeu a creat lumea. Urmeaza apoi cei 365 bagwanda (cardinali), dupa numarul celor 365 de zile ale anului.

Agartha nu a fost intotdeauna o imparatie subterana.

Sute de ani mai tirziu, la inceputul secolului al XX-lea, Ferdinand Ossendowski, scriitor rus de origine poloneza, a hotarit sa intreprinda o periculoasa calatorie in cautarea miticului regat

Agartha nu a fost intotdeauna o imparatie subterana.

Sute de ani mai tirziu, la inceputul secolului al XX-lea, Ferdinand Ossendowski, scriitor rus de origine poloneza, a hotarit sa intreprinda o periculoasa calatorie in cautarea miticului regat.

Dupa ce a strabatut platouri aride si zone dezolante, ajuns pe malurile Amurului, Ossendowski a aflat de la niste calugari despre existenta regatului cunoscut sub numele de Agartha, ai carui locuitori erau atotputernici.

Calugarii l-au condus in adincuri, unde Regele Lumii apare doar in rare ocazii, pentru a face miracole sau pentru a pronunta profetii. Iata ce scria Ossendowski in cartea sa Animale, oameni, zei (1924): Imparatia Agarthei se intinde prin tuneluri subterane, in toate partile lumii, iar cei care locuiesc aici se afla sub autoritatea Regelui Lumii.

Capitala Agarthei este inconjurata de orase in care locuiesc mari preoti, iar palatul Regelui Lumii este inconjurat de temple, unde locuiesc guru, care controleaza fortele vizibile si invizibile ale lumii si care detin in miinile lor controlul asupra vietii si mortii. In ciudate vehicule, necunoscute noua, ei sint capabili sa strabata cu viteza incredibila tunelurile subterane, care separa un oras de altul.

Agartha a intrat in subteran cu 6.000 de ani in urma. Dupa Ossendowski, Agartha nu ar fi fost intotdeauna subterana, ea devenind astfel cu 6.000 de ani in urma, pentru a-i proteja pe inteleptii sai de curiozitatea unei lumi pervertite. Conform teoriei sale dezvoltate ulterior, Ossendowski spune ca aceste teritorii nu trebuie confundate cu cele din interiorul Pamintului gol. Conform viziunii sale, este vorba despre doua lumi subterane, una situata mai la suprafata, iar cealalta in interiorul gol al Terrei.

Ce spunea „teoria” Pamintului gol !

Indrazneata teorie a Pamintului gol a fost elaborata pentru prima oara de William Reed si expusa in cartea Fantoma polilor, aparuta in anul 1906. Aceasta teorie fost dezvoltata ulterior de Marshall B. Gardner, in lucrarea O calatorie in interiorul Pamintului, aparuta in anul 1920. Cei doi americani au ajuns independent la concluzii similare, sustinind ca in interiorul Terrei traieste o populatie numeroasa, cu un grad de civilizatie deosebit de dezvoltat.

Deschideri ce conduc spre interiorul Pamintului !

Bazindu-se pe o serie de documente ale lui William Reed, Marshall B. Gardner, Huguenin sau Ray Palmer, precum si pe revelatia amiralului Byrd, Bernard a enuntat citeva concluzii, care la data respectiva au generat un mare scandal:

- a) În realitate, nu exista nici un Pol Nord sau Sud, ci numai deschideri largi, care conduc spre interiorul gol al Pamintului;
- b) OZN-urile provin din acest interior gol;
- c) Interiorul Pamintului este incalzit de un soare central, care este sursa aurorelor boreale. Aici este un climat subtropical, nici rece, nici cald;
- d) Exploratorii polari au vazut cu ochii lor ca animalele se deplasau spre nord în cautarea hranei. Ei au vazut aici pasari tropicale si animale, ce în mod obisnuit au nevoie de caldura, au vazut fluturi, ba chiar si tintari.

Totul are legatura cu Agartha !

Desigur ca lista intrebarilor ramase fara raspuns poate continua, dar un lucru este sigur: acela ca toate aceste explicatii au o legatura cu legendarul Tarim al Apelor Albe, cu Agartha.

Teoria Pamintului gol, care sustine ca în interiorul Pamintului exista o concavitate, ce are ca puncte de contact cu suprafata exterioara cei doi poli, poate deschide perspective nebanuite vreodata, nici chiar de neobositii exploratori, porniti în cautarea miticei Agartha: aceea ca civilizatia din care facem parte nu este singura pe Pamant.

Agartha – un adevar socant !

Desi multi dintre noi gasesc ca ideea unui Pamant gol în interior este mai degraba una ridicola, de vreme ce informatii bazate pe fundamente stiintifice sunt la îndemana oricui în prezent, teoria care exploateaza aceasta varianta dateaza din vechime si nu este proprie unui singure civilizatii.

Teoria Pamintului gol este lansata la sfîrsitul secolului trecut. Potrivit acesteia în interiorul Terrei exista de fapt o concavitate, ce are sapte puncte de contact cu suprafata exterioara, doua fiind cei doi poli.

Datorita imaginilor luate de NASA, cu ajutorul satelitilor spatiali ESSA, pot fi vazute deschiderile polare:

– nordica, cu un diametru de 1400 de mile; – sudica, cu un diametru de 1300 de mile.

Un ocean urias descoperit în interiorul Pamantului...

Acesta exista sub Asia de est si e de marimea Oceanului Arctic... Descoperirea a fost facuta de Michael Wyssession, seismolog la Washington State University, din St. Louis si Jesse Lawrence de la University of California, San Diego – unexplainedmysteries.com

Încă din anul 1950, în timp ce cartografiau zona, echipele de cercetare a topografiei submarine din SUA au descoperit că placa continentală californiană este garnisită cu multe caverne și pasaje uriașe; unele sunt atât de mari încât un submarin poate naviga prin ele. După un timp, s-a descoperit că unele dintre ele se întindeau până sub statele Utah și Nevada! Unul dintre submarinele nucleare care cercetau cavernele a fost avariat puternic și s-a pierdut.

Cele mai șocante informații descoperite cu această ocazie: cea mai mare parte din California pur și simplu plutește pe ocean, sprijinindu-se de câțiva “stâlpi” naturali formați de aceste caverne submarine, iar falia San Andreas este rezultatul prăbușirii unora dintre acești stâlpi de susținere, care provoacă și cutremurele în zonă – banatulsarbesc.wordpress.com.

Generalul de brigada dr. Emil Strainu, directorul centrului de studii Psihotronice si Ufologice, consilier al Parlamentului României în probleme neconventionale si asimetrice, afirma (în Adevar/Fictiune-January 7, 2010)urmatoarele:

„- Una din cele mai mari descoperiri care s-au realizat anul acesta si care deocamdata este vehiculata numai în cercurile stiintifice este aceea ca sub continentul american se gasesc de la 3 la 5 tuneluri (ca un fel de pesteri subterane inundate) care strabat continentul sud-american de la est la vest si de la vest la est. Gânditi-va ca pleci cu un submarin din Los Angeles si iesi cu el la Florida fara sa mai ocolesti Canalul Panama.

– Nu se cunoaste exact în acest moment natura lor. Aceste canale sunt foarte mari. Numai pe un singur canal poate merge linistit un submarin Trident si, mai mult decât atât, sa se poata întâlni si cu un altul.

– Trebuie stiut ca în prezent si în perioada urmatoare vom fi marcati de o serie de dezvaluiri despre contactul cu ipoteticele civilizatii extra-Terra. Parerea anumitor consilieri din guverne importante ale lumii, ale unor consilieri stiintifici ce se afla pe lângă UNESCO, ONU, Uniunea Europeana si altele spun ca toate aceste informatii nu fac decât sa pregateasca omenirea pentru o recunoastere care v-a fi evidenta si care se v-a produce într-o perioada de timp foarte scurta. În ultimii doi, trei ani, am vazut filme si poze mult mai “specaculoase” decât cele care au fost date public, dar care nu sunt date în circulatie. M-as referi acum la filmul si pozele facute despre intrândul de la Polul Sud care sunt facute din sateliti. Toate statele care au sateliti si au avut ca zona de cercetare Polii, au putut fotografia si filma acest intrând care este o realitate! Faptul ca nu este deocamdata recunoscut, probabil ca serveste unor interese.

– În primul rând se vorbeste de o asa-zisa lume interioara – atestata ca exista! Sa-i zicem un tarâm interior.

– Este locuit acest tarâm interior?- Aici vin semnele de întrebare. Calcule gasite care apartin expeditiei americanului Richard Byrd, nenumaratele dezvaluiri care s-au facut în urma expeditiilor germane facute acolo si multe altele confirma faptul ca acolo exista o prezenta. Ar fi vorba tot de o prezenta umana, poate ca e vorba de o anumita parte a civilizatiei de pe pamânt care s-a retras acolo, iar altii spun ca este o prezenta de un alt tip. Este probabil ca acolo sa fie vorba de conservarea unui anumit biotop terestru. Deocamdata exista multe ipoteze.”

Nikolai Roerich – Himalayas Abode of Light, rus de origine, indian prin adoptie, pictor mistic si vizionar, la sfîrsitul anilor 1920 Nikolai Roerich (1874-1947) a întreprins o lunga expeditie în Asia Centrala, cautand un anumit punct din partea de nord a Tibetului, unde spera sa gaseasca intrarea în Agartha si Regatul Shambalei- Teritoriul de sub Karakorum.

În cartea sa Himalayas Abode of Light (1947), el povesteste: „Îmi amintesc ca, în timp de traversam Karakorum, un servitor ladackh mi-a spus ca sub noi se afla numeroase cavitati subterane, unde se gasesc tot felul de comori si unde locuieste un popor minunat, ce ignora pacatele lumii.

Apropiindu-ne de Hotan, sub copitele cailor se simtea golul, iar ghidul continua sa ne povesteasca despre torentii care pazesc intrarea în Agartha si despre faptul ca cei impuri, care se apropiu de intrarea în Agartha, mureau otraviti de emanatiile de gaze toxice.”

Dar ce legatura ar putea exista între Roerich si Agartha?

În cartea sa „Sfidarea Timpului”, Sorin Stefanescu isi exprima opinia ca Roerich ar fi intrat în legatura cu invatatii din stravechile locasuri de cultura asiatice, devenind un fel de purtator de cuvînt al acestora pe lângă guvernele marilor puteri. Asa se explica faptul ca, la un moment dat, revenind dintr-un periplu solitar, calare pe un ponei, Roerich a pronuntat o ciudata profetie:

“Stelele manifesta o noua evolutie, iar Focul Cosmic se va apropia din nou de Pamînt. Umanitatea va fi supusa unor noi incercari. Dar asa cum Lumina devoreaza întunericul, operele Raului vor fi distruse, iar Stapinul erei noi se va manifesta în toata splendoarea Sa”.

Roerich si-a mai adus si o contributie însemnata la constituirea Ligii Natiunilor, conceptind Flamura

Pacii, un steag alb cu trei puncte rosii amplasate intr-un cerc si care a capatat numele de Crucea Rosie a Culturii, steag destinat sa apere monumentele culturale.

Nu se poate să nu ne amintim de celebra poveste a lui Jules Verne intitulată “O călătorie spre centrul Pământului” scrisă în 1864. Acolo este descris atât de clar acest lucru, încat parcă autorul cunoștea în detaliu acele realități.

Insusi Hitler a imbratisat ideea unui Pamant Gol. In 1942, in plin razboi, Hitler a comandat o expeditie secreta. Inotiti de fizicianul Heinz Fisher, militarii au debarcat pe insula Rugen din Marea Baltica. Dupa moartea lui Hitler, multi nu au vrut sa creada intr-un final banal al unuia dintre cele mai marete destine ale omenirii, convinsi fiind ca acesta nu s-a sinucis si ca, impreuna cu aghiotantii sai, s-a strecurat in adancurile Pamantului, unde au trait cu totii fericiti pana la adanci batraneti.

Contra – amiralul R. E. Byrd a efectuat intre anii 1947 si 1956 zboruri la Polul Nord si la Polul Sud. Aici, conform spuselor amiralului Richard E. Byrd (primul om care a zburat deasupra Polului Nord) la 2300 de mile dincolo de Polul Nord ar exista o intrare catre centrul Terreii, ar locui o civilizatie umana mult mai evoluata * Cei care po39u Pamantul s-au mutat in subteran acum 100.000 de ani * Un razboi care a avut loc atunci a distrus suprafata Terreii si a creat deserturile.

Intr-un interviu pe care l-a acordat in 1947, Byrd declara ca la 2300 de mile dincolo de Polul Nord a intalnit o zona cu clima foarte calda, cu vegetatie, cu munti, lacuri si rauri.

Byrd, un explorator celebru, mai presus de orice banuiala, si-a notat foarte precis in jurnal despre ceea ce a intalnit in aceasta zona. “Oamenii care locuiesc aici comunica prin telepatie. De fapt, ei nu traiesc la suprafata. Sub pamant, la cateva mile adancime exista un oras foarte mare, cu milioane de locuitori, care oras se numeste Agartha. Exista sub pamant mai multe orase, in mai multe parti ale globului, dar Agartha este cel mai important dintre ele.”, scria Byrd in jurnalul sau secret.

Aceste file din jurnalul exploratorului au fost date publicitatii de Virgil Armstrong, fost agent CIA.

Armstrong sustine ca Byrd a locuit in Agartha vreme de aproape o luna si ca descrie civilizatia subterana ca “fiindu-ne net superioara noua”.Fostul agent CIA a adaugat ca imediat dupa descoperirea jurnalului lui Byrd,filele referitoare la Agartha au fost declarate secret de serviciu si s-a dispus ca in zona intrarii in orasul subteran sa fie amplasate baze militare americane care sa nu lase sub nici o forma intrusii sa patrunda.

Tot Armstrong a mai dezvaluit ca Guvernul SUA a stabilit relatii cu Marele Consiliu al Agarthei. Mai mult ca farfuriile zburatoare care apar pe cerul planetei sunt mijloace de transport ale locuitorilor lumii subterane, iar o parte din tehnologia de fabricare a lor a fost dezvaluita Pentagonului, “avionul invizibil fiind o urmare a acestor cunostinte avansate”.

Uneori gandesti; alteori te intrebi de ce gandesti. Atunci intra in joc ratiunea. Ocult, magie,religie...nu sunt atat de diferite pe cat crezi.

Amiralul Richard E. Byrd s-a nascut la 25 octombrie 1888 la Winchester, in Virginia. In mai 1926 devine primul om care a zburat deasupra Polului Nord, iar in noiembrie 1929, primul om care a zburat deasupra Polului Sud. Intre 1928-1955 a facut 11 expeditii geografice la poli. Pe data de 19 februarie 1947 a plecat spre Polul Nord pentru a fotografia aurora boreala.

Vazand ca nu se intoarce, cei din baza l-au dat disparut. Byrd a revenit la 11 martie 1947 si a descris “Pamantul de dincolo de Pol-Agartha”. Ca o coincidenta, amiralul Richard E. Byrd avea sa moara exact dupa 10 ani, la 11 martie 1957. A fost ridicat la rangul de amiral in 1950, iar in 1952 a primit Medalia de

Onoare din partea Guvernului SUA. De asemenea, unul dintre crucisatoarele Flotei SUA a fost botezat cu numele lui. Asadar, e exclus ca Byrd sa fi fost doar un nebun care sa fi avut halucinatii la Polul Nord.

Revenind la agentul Armstrong, acesta a mai dezvaluit cateva elemente ale jurnalului lui Byrd: “Amiralul descrie pe larg ca in orasele subterane locuiesc oameni cu trasaturi delicate, care au mii de ani de viata, dar care varsta nu le marcheaza trasaturile.

Cei din Agartha cunosc secretul nemuririi trupului. Dupa ce considera ca au trait destul, ei sunt cei care-si aleg momentul cand sa se retraga din viata. Femeile lor nasc doar o data, sau de doua ori indelungul vietii, iar gestatia dureaza doar trei luni. Ele nasc in temple, in bazine speciale cu apa. Nasterea are loc fara dureri.”

Ce mai spune Armstrong: “Atlantii se inteleg prin telepatie, iar lemurienii vorbesc o limba – maru – care e radacina comuna a sanscritei si ebraicii. Acum, cele doua civilizatii traiesc in pace si armonie. Ele sunt conduse de un Consiliu Suprem, format din 12 persoane, 6 barbati si 6 femei.

Orasele sunt luminate artificial si au o atmosfera controlata, mult mai pura decat cea la suprafata. Aglomerarile urbane sunt structurate pe mai multe niveluri. Locuitorii din subteran se deplaseaza intre orase cu ajutorul unor vehicule de mare viteza (aproximativ 3000 de mile pe ora), care plutesc.” Ramane de vazut ce-i adevarat din toate acestea, oamenii de stiinta considerand ca fotografia luata din satelit ar fi un prim pas pentru aflarea adevarului

Raymond Bernard – O lume ascunsa (1969) !

Ideea unei lumi inedite a inflacarat mintile multora. Doctorul Raymond Bernard a scris cartea “Pamantul Gol”, dupa care a initiat constructia unei asezari in America de Sud, hotarat fiind sa descopere posibile intrari care sa il angajeze in calatoria vietii lui. Mai tarziu, acesta a disparut fara urma intr-una din pesterile Amazonului, iar adeptii lui au fost convinsi ca si-a atins scopul.

Referindu-se la discretia absoluta in legatura cu misiunile lui Byrd, cunoscutul geofizician american Raymond Bernard arata in cartea sa O lume ascunsa (1969): „Descoperirea amiralului Byrd constituie astazi un secret international de prim rang. Dupa ce Byrd a anuntat prin radio descoperirea facuta si dupa scurte notite aparute in presa, toate stirile ulterioare in legatura cu subiectul respectiv au fost indepartate cu grija de agentii guvernamentale”.

Bazindu-se pe o serie de documente ale lui William Reed, Marshall B. Gardner, Huguenin sau Ray Palmer, precum si pe revelatia amiralului Byrd, Bernard a enuntat citeva concluzii, care la data respectiva au generat un mare scandal:

- a) In realitate, nu exista nici un Pol Nord sau Sud, ci numai deschideri largi, care conduc spre interiorul gol al Pamintului;
- b) OZN-urile provin din acest interior gol;
- c) Interiorul Pamintului este incalzit de un soare central, care este sursa aurorelor boreale. Aici este un climat subtropical, nici rece, nici cald;
- d) Exploratorii polari au vazut cu ochii lor ca animalele se deplasau spre nord in cautarea hranei. Ei au vazut aici pasari tropicale si animale, ce in mod obisnuit au nevoie de caldura, au vazut fluturi, ba chiar si tintari. Polul Nord magnetic – o linie lunga de 1.500 km.

Exista legende, gravuri, ba chiar sculpturi foarte vechi care descriu Agartha. Astfel, se spune ca, sub pamant, pe intreg globul exista cam 100 de orase, dintre care cel mai mare este Agartha.

Lumea subterana este cunoscută și ca Shamballa și Agartha. Locuitorii acestei lumi, spun documentele, au parasit lumea de la suprafața acum 100.000 de ani, în urma catastrofalului război dintre atlanti și lemurieni, cele două mari civilizații care stăpâneau Pamântul.

Războiul ar fi descris în cele două lucrări Ramayana și Mahabharata. În urma acestui război, datorită armelor foarte puternice folosite, ar fi rezultat zone desertice ca Sahara, Gobi, pustietățile din Australia și SUA, locuri unde ar fi fost aglomerările urbane ale atlantilor și lemurienilor.

Atmosfera la suprafața era de nerespirat, așa ca supraviețuitorii conflictului s-au retras sub pamânt. Conform acestor teorii, oamenii de la suprafața ar fi urmașii celor care au refuzat să se retragă în orașele subterane și care, între timp, s-au salvat.

Cele mai puternice orașe subterane:

POSID – primul refugiu al atlantilor, cu intrare în zona Matto-Grosso, cu populație de 1,3 milioane de locuitori;

SHONSHE – refugiul uigurilor, o ramură a lemurienilor, intrare în Himalaya, 3,5 milioane locuitori;

RAMA – lângă Jaipur, în India, 1 milion de locuitori;

SHINGWA – la granița dintre China și Mongolia, cu 1,5 milioane de locuitori;

TELOS – lângă Mount Lassen, California, cu 1,5 milioane locuitori. Orașele se află la adâncimi variind între 1,5 și 2 mile sub suprafața terestră.

Atât scrierile sumeriene cât și Biblia vorbesc despre un ”Adânc al apelor”, o ”Lume inferioară”, o ”Lume subterană” etc. Textele mesopotamiene vorbesc despre Ținutul Minelor declarând că acesta era un ținut muntos, cu platouri vaste acoperite cu iarbă și stepă (de aici nefilimii și uriasii – odraslele lor extrageau metale, în special aur, necesar pe planeta Eris/Nibiru – n.a), cu o vegetație luxuriantă... era, deci, un ținut luminos, toate textele declarau acest lucru, încălzit în permanență de razele soarelui.

Vechile scrieri ale chinezilor, egiptenilor, indienilor sau ale altor popoare, precum și legendele eschimosilor vorbesc despre marea deschidere din nord și despre un popor avansat, care trăiește într-o țară misterioasă numită Agartha. Acesta este numele general ce definește lumea din interiorul Pământului, precum și toate coloniile. Unii susțin că Shambala, aflată în interiorul Muntelui Meru, în Tibet este capitala acestei lumi

Țara Apelor Albe din legendele rusești, localizată pe undeva în Asia Centrală, în apropierea Lacului Lobnor, a atras atenția cneazului Vladimir al Kievului. În anul 987, acesta a organizat o adevărată expediție sub conducerea părintelui Sergius, care auzise despre fascinantă țară la o mănăstire de pe Muntele Athos. Au trecut însă ani, și expediția și membrii ei au fost uitați. În anul 1043, la Kiev s-a făcut apariția un bătrîn, care declara că este părintele Sergius, care revenise din expediția de mult uitată.

„Mitologia română” de Romulus Vulcanescu vorbește despre civilizația din Centrul Pământului !

Referiri similare se regăsesc în tradițiile românilor. În cartea „Mitologia română” Romulus Vulcanescu în capitolul „Pământul mamei” vorbește despre lumea albă (în care trăiesc oameni), din care fac parte și Ostroavele albe.

„Acesti urici locuiau la marginea lumii într-un Ostrov alb sau în mai multe Ostroave albe din albia Apei Sambetei. Ostroavele roșmanilor sau blajinilor s-au ridicat din Apa Sambetei în condițiile cosmogonice ale ridicării pământului din apele primordiale.

Ceea ce inseamna ca in conceptia mitica ostroavele simbolizeaza pamanturi neintinate, iesite in stare pura din Apa Sambetei, care la randul ei este o apa sacra, numai ca gradul ei de sacralitate tine de impuritatea ei progresiva in directia Iad. Dupa o legenda straveche, Apa Sambetei izvoraste dintre radacinile bradului cosmic si inconjoara pamantul de 7 sau 9 ori si se varsa in Iad.

La izvoarele ei este pura si sus pe pamant e un panaceu universal. Pe masura ce inconjoara pamantul, gradul ei de puritate scade, iar cand intra in Iad clocoteste in flacari. De Pastele blajinilor, in unele sate, pe malurile apelor curgatoare se puneau in blide de lemn coji de oua, faramituri de cozonac si lumanarele carora li se dadea drumul pe apa, ca sa ajunga pe Apa Sambetei in Ostroavele Albe la rohmani sau blajini, ca sa serbeze si ei Pastele..Uricii albi tineau multe posturi albe si se imbracau in alb, semn al puritatii lor sufletest.La romani doliul alb pentru batrani (codalbi) s-a mentinut pana in vremea noastra in unele sate din Baragan si Carpatii estici.”

Maura Anghel despre Paștele Blajinilor !

Paștele Blajinilor, Paștele Morților sau Lunea Morților este o sărbătoare po39ră cu dată mobilă, dedicată spiritelor strămoșilor. Rădăcinile acestei sărbători vin din timpurile precreștine, când strămoșii noștri erau păgâni. Despre aceasta ne mărturisesc și o mulțime de legende din tezaurul folcloristic al neamului nostru.

Blajinii (Rohmanii sau Rugmanii) sînt reprezentări mitice ale primilor oameni de pe pămînt. Se spune că Blajinii trăiesc sub pămînt, pe Tărîmul Celălalt, dincolo de Apa Sîmbetei. Se spune că ei au luat parte la facerea lumii și că susțin stîlpii de sprijin ai pămîntului.

Imaginați ca oameni blonzi și socotiți urmașii lui Set (al treilea fiu al lui Adam și al Evei), Blajinii duc o viață cuvioasă și lipsită de griji, întemeiată pe virtute și pe incapacitatea de a face rău. Bărbații se întîlnesc cu femeile o dată pe an, la Paștele Blajinilor, pentru a procrea. Băieții sînt crescuți de mame pînă merg în picioare și pot să se hrănească, după care trăiesc în izolare, împreună cu bărbații. Blajinii sînt credincioși, buni la suflet, blînzi și înțelepți, incapabili de a face rău, duc o viață austeră, cu posturi severe.

În popor se crede că locuiesc pe malurile unor rîuri mari sau lîngă ostroave sau la hotarul cu Raiul și că în țara lor este mereu cald. Blajinii nu știu să calculeze sărbătorile, de a căror sosire sînt anunțați de către oameni. Ei știu că este Paștele atunci cînd văd că sosesc pe Apa Sîmbetei coji de ou roșu aruncate special de gospodine pe ape în vinerea sau sîmbăta din Săptămîna Patimilor.

Cînd văd cojile de ou în țara lor îndepărtată, ei serbează Paștele, iar oamenii prăznuiesc Paștele Blajinilor sau Paștele Morților. În această zi credincioșii depun ofrande pe morminte, împart pomeni, întind mese în cimitir, lîngă biserică sau în cîmp, la iarbă verde.

Documentar : călătorie Către Pămîntul Gol in Interior (2005) !

Un documentar interesant care abordeaza pentru prima data, intr-un mod coerent, teoria Pamantului Gol In Interior. Se face o trecere in revista a istoriei, mitologiei si folclorului pe aceasta tema. Se ridica la fileu intrebari provocatoare, incitante, care pe mine, cel putin m-au facut mai sceptic referitor la teoria oficiala.

Pana la urma ce stiu cu adevarat oamenii de stiinta despre centru pamantului? Nu fac altceva decat sa speculeze. Au credinte si dogme, dar nici o dovada clara ca Pamantul are un miez de fier topit. Cele mai adanci foraje nu au depasit cativa zeci de km. Crusta Pamantului are aprox 6000 km (diametrul Pamantului este de 12 756 km. De ce am desconsidera alte teorii si credinte? De ce am crede doar

dogmele si credintele religiei numite Stiinta?